Als 't buiten regent

Reinoudina de Goeje en Tine van Berken

bron
Reinoudina de Goeje en Tine van Berken, *Als 't buiten regent*. H.J.W. Becht, Amsterdam ca. 1910-1920

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/witm001alst01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren i.s.m. de Bibliotheek Zuid-Kennemerland

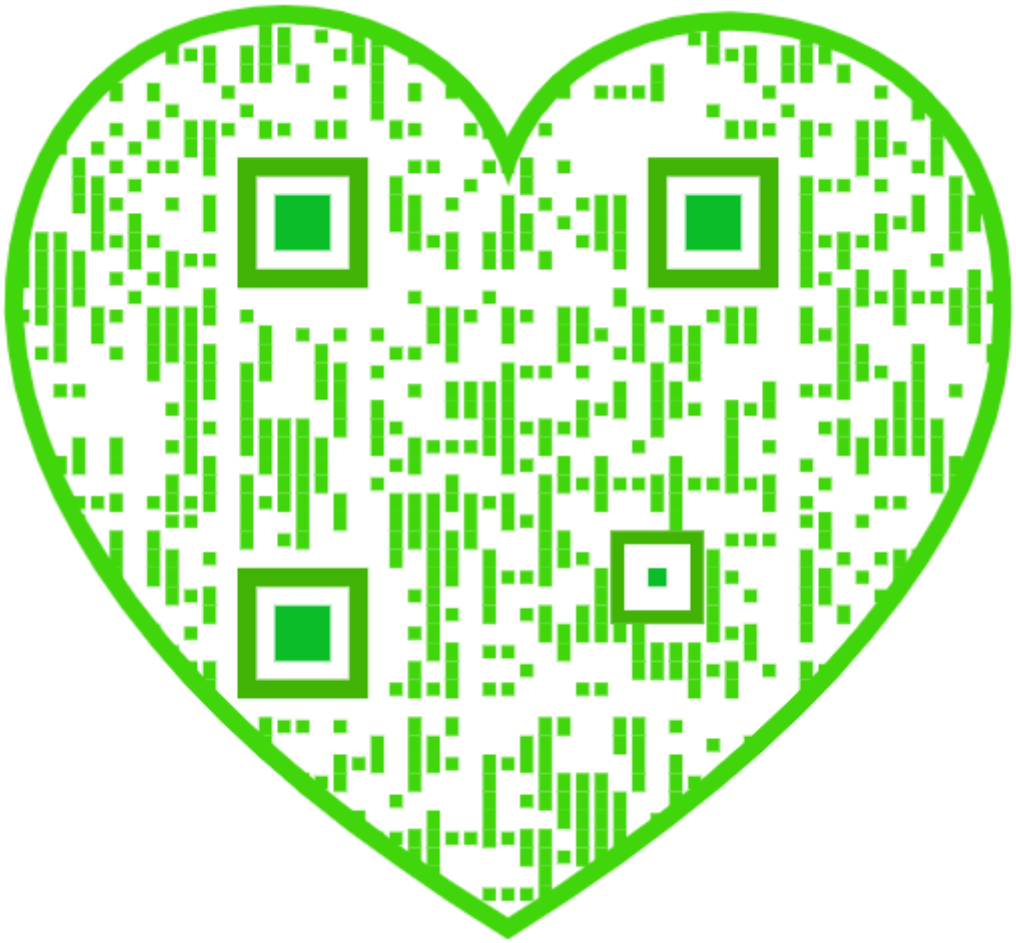

Op Papa's Knie.

Op Papa's Knie.

Als 's middags het eten was afgeloopen, ging papa altijd zitten in den grooten stoel bij de kachel en nam de courant in de hand, maar van lezen kwam nooit veel, want Bertha en Jan vonden, dat dit het oogenblik was van vertellen, en het duurde dan ook niet lang of Jan had een plaatsje op de leuning en Bertha een plekje op papa's knie veroverd, en dan zeide papa: ‘O heden, is het al weer het oude liedje?’ en legde de courant neer,

om zich met het tweetal bezig te houden, tot ze naar bed gingen.

Er werd dan gezongen, gepraat, verteld of ook wel prenten gekeken, al naarmate het eens uitkwam.

In den laatsten tijd was er een verhaal, waar Jan en Bertha nooit genoeg van kregen en waar ze altijd meer over wenschten te hooren, en dat was over den zomer.

Want in den zomer zou er iets heel, heel prettigs gebeuren; dan zouden Jan en Bertha een zusje of een broertje krijgen en ze werden nimmer moede van te luisteren naar de beschrijving van dat lieve, kleine kindje.

Het zou iets grooter zijn dan de grootste pop van Bertha, maar toch zoo klein, dat het in Bertha's ledikantje geheel kon

verdwalen; het zou daarom slapen in een wieg, die boven op den zolder stond, onder een groot wit kleed.

De kinderen hadden dat wiegje daar eens met groote verbazing ontdekt, en bij die gelegenheid had mama hun gezegd, dat ze in den zomer, eens op een morgen, als ze altijd heel zoet waren, een broertje of zusje in dat aardige bedje zouden vinden.

Nu, ze deden erg hun best, ze kibbelden nooit, aten netjes, dronken niet gulzig, pakten hun speelgoed altijd keurig op, regen steeds vlug de laarzen aan, lieten zich geduldig helpen, plasten in het bad zoo kalm als het hun mogelijk was, spraken beleefd met twee woorden, vergaten nooit de handen te wasschen voor ze aan tafel gingen, en deden in

één woord hun best, om al hun plichten goed waar te nemen.

'We zijn vandaag bijzonder lief geweest,' zeide eens Jan tegen Bertha, 'laten we eens gaan kijken of het kindje nu ook misschien al gekomen is,' en ongemerkt slopen ze naar den zolder.

Daar stonden de ramen aan alle kanten open en het tochtte er geweldig; het jurkje van Bertha waaide hoog in de hoogte en de koude wind kwam door de lage kleertjes naar binnen en maakte haar aan het hoesten. Ze wisten beiden heel goed, dat ze verkeerd deden, maar ze gingen toch kalm hun gang en bleven boven rondloopen en spelen, toen ze gezien hadden dat de wieg nog leeg was, totdat het kindermeisje hen ontdekte en spoedig terughaalde.

Des avonds was Bertha natuurlijk erg verkouden en moest eenige dagen thuis blijven. Gelukkig was zij spoedig weer beter, maar papa en mama waren recht boos en wilden, althans de eerste dagen, in 't geheel niet praten over prettige dingen.

‘Ongehoorzame kinderen verdienen geen broertjes of zusjes,’ zeide papa; ‘ze zouden maar een heel slecht voorbeeld geven aan zoo'n kleintje.’

Jan en Bertha voelden wel, dat papa gelijk had, maar het speet hun erg en ze namen zich ernstig voor om beter op te passen.

Er waren nu al verscheidene dagen verloopen, sedert den ongeluksdag, maar er was nog niet weer verteld over de heerlijke vooruitzichten van den zomer.

Eens op een middag, terwijl ze weer

bij papa zaten, zeide Jan: ‘Ik geloof, dat het al bijna zomer is, want wij hebben op de markt vandaag al veel mooie bloemen gezien en in den tuin zijn er sneeuwklokjes en madeliefjes. Wat dunkt u er van, papa, zou nu het broertje niet haast komen?’

‘Het zusje,’ merkte Bertha aan, want zij dacht, dat ze veel meer aan een klein meisje zou hebben, dan aan nog een broer.

Papa lachte eens en sprak: ‘Een broer of een zusje, het doet er niet toe. Ge zult wel zien, hoe ge van beiden evenveel kunt houden. Den eersten tijd is zoo'n kindje zoo klein en zoo slaperig, dat ge er niets mede kunt doen, dan er heel stilletjes naar kijken en het zachtjes een kus geven; en als het dan eindelijk wat grooter en wijzer wordt en begint rond te kijken en te lachen, dan houden de

groote kinderen al zooveel van dat kleine schepseltje, dat de broertjes het niet gaarne voor een jongen en de meisjes het niet gaarne voor een zusje zouden willen verruilen.

Zoo gaat het altijd.

Maar of het kindje spoedig komen zal? O neen, nog niet, want het houdt niet van de koude. Ik denk, dat het niet zal komen, voordat er wat meer zonneschijn is. Het zal wachten tot de rozen bloeien en de reseda's en tot al de boomen vol bladeren zitten en alles er zoo vroolijk en prettig uitziet.'

'En mogen wij dan weer met de bloote voeten loopen?' vroeg Bertha, die op eens dacht aan een zomerdag van het vorige jaar, waarop zij en Jan bij hun grootmoeder met bloote beenen door het zand hadden gehold.

‘Bah,’ zeide papa, die niets van dergelijke grapjes hield.

‘'t Was erg prettig,’ vertelden de kinderen, ‘en zoo'n grappig gevoel aan de voeten.’

‘Pas maar op, dat het kleine kindje het niet ziet,’ waarschuwde papa, ‘anders gaat dat ook nog de kousen en schoenen uittrekken en voorthollen op bloote voetjes.’

Dat gaf algemeen gelach. 't Was ook zoo grappig om zich voor te stellen, hoe dat kleine schepseltje altijd alles na zou doen, wat de grooten uitvoerden!

‘Maar papa, hoe heet het kindje toch?’ vroeg Bertha, die op eens met schrik bedacht, dat ze nog niet wisten hoe ze het noemen zouden.

‘Wel,’ zeide papa, ‘daar zullen we een nieuwen avond voor nemen om dat te

bedenken. Nu is het... raadt eens wàt?'

'Tijd om thee te gaan drinken met koekjes er bij, en om prettig rondom de tafel te gaan zitten,' luidde het lachende antwoord van het tweetal.

Maar dat was 'mis poes'. Het bleek tijd te wezen, om nachtkussen te geven en te gaan slapen, zonder thee en zonder koekjes en zonder gezellig om de theetafel te gaan zitten.

Groot Nieuws.

Groot Nieuws.

De winter was voorbij en het voorjaar ook en nu begon de zomer.

Jan en Bertha juichten van blijdschap, telkens als zij, 's morgens ontwakende, de zon zoo mooi zagen schijnen, en de eerste vraag was dan ook geregeld of het kleine kindje al in het wiegje lag.

Telkens echter luidde het antwoord: ‘Nog niet.’

‘Maar wij verlangen er zoo erg naar.’

‘Dat geloof ik wel, maar.... je weet

het geduld is zulk een schoone zaak.'

'Ja, papa, maar nu is al mijn geduld heelemaal op,' zeide Jan, en hij meende het werkelijk.

'Arme jongen, is er niets meer aan te doen?'

'Geen sikkepitje.'

'Wel, wel, dat is treurig,' sprak papa. 'Daar moeten we iets aan zien te doen, niet waar, mama?'

'Stellig, en ik geloof, dat ik er heel goed raad voor weet.'

'Zoo? Hoe dan?'

Jan en Bertha werden erg nieuwsgierig en luisterden met al hun ooren, toen hun moeder antwoordde: 'Door hun het groote nieuws nu maar dadelijk te vertellen.'

Heerlijk! Een groot nieuws! Wat zou

het zijn? Jan en Bertha keken elkander vragend aan, maar zij konden niets bedenken.

Zij meenden, dat er geen ander nieuws kon zijn dan over het nieuwe kindje; en als het dat niet was....

'Neen, neen,' zeide mama, 'het is iets heel anders. Er komt iets in van spoor en van grootmoeder en van neefjes en van hooi en bloemen en van.... in één woord van heel veel pret.'

Nu begrepen de kinderen het al en ze dansten in het rond van louter pleizier. 'Wij gaan weer naar grootmoeder en zullen Nico en August weerzien, en die zullen ons weer rond laten rijden in den bokkenwagen,' zeide Bertha. 'En dan mag ik zelf mennen,' voegde Jan er opgewonden bij en herinnerde zich hoe langer

hoe meer van alles wat ze den vorigen zomer hadden gedaan en hoe prettig ze toen altijd buiten hadden gespeeld.

'Nu,' zeide de heer Chapman lachend tegen zijn vrouw, 'ik geloof werkelijk, dat het geduld al weer teruggekomen is door het goede nieuws.'

Hoe kon het ook anders? De kinderen hadden het nu veel te druk om ongeduldig te wezen, want er viel heel wat te doen en te bedenken.

In de eerste plaats moesten zij de speelgoedkast nazien en opruimen, en dan daaruit kiezen en gereedleggen, wat moest worden meegenomen.

'Alles kan niet mee,' had mama gezegd: 'zoek er dus een paar spelletjes uit en wat boekjes en prenten voor dagen, dat het misschien regent, en verder een

en ander, wat buiten te pas kan komen, zooals ballen, springtouw, raketten en dergelijke. Begrepen?'

Ja, ja, zij begrepen het heel goed; maar toen mama een poosje later bij hen kwam, bleek het, dat de geheele kast was leeggepakt en dat er eigenlijk niets kon gemist worden. Legkaarten, bouwdoozen, soldaten en paarden bedekten de tafel, grootere stukken vulden reeds een heelen hoek der kamer en de boeken en prenten moesten nog worden uitgezocht.

'Ik mocht wel een goederenwagen van het spoor nemen voor zooveel rommel,' zeide mama; 'maar kinderen, waar denkt gij aan? Neen, neen, niets daarvan, hoor; pakt alles maar netjes weer op en neemt slechts enkele kleine dingen mede. Ge zult wel den meesten tijd buiten kunnen

zijn, hoop ik, en bovendien - grootmoeder zou niet zooveel pakken willen hebben.'

Mama wees nu enkele dingen aan, hielp om de overige weer in de kast te zetten en begon toen den koffer te pakken, die mee zou worden genomen.

'Gaan we dan al zoo gauw weg?' vroeg Bertha. Dat hadden zij nog niet begrepen.

'Morgen,' zei mama.

'Heerlijk, heerlijk,' riepen Jan en Bertha en dansten door de kamer, maar mama kreeg de tranen in de oogen, want zij dacht hoe leeg en stil het in huis zou worden, als ze haar tweetalletje niet meer bij zich zou hebben.

'Is u bedroefd?' vroeg Jan, die zag, dat zijn mama den zakdoek naar de oogen bracht.

‘Neen, het doet mij heel veel pleizier, dat mijn kindertjes buiten zooveel pret hebben; maar ik dacht hoe vreemd het mij zal wezen, als ge niet meer hier zijt.’

‘Gaat u dan niet mee?’ vroegen de kinderen te gelijk.

‘Neen, dat kan niet. Papa en ik blijven thuis; anders zou er niemand wezen om het kleine kindje af te wachten.’

‘O ja, dat is waar,’ zeide Jan. ‘En reizen wij dan alleen?’

‘Dat zou een mooie klucht zijn. Neen, neen, tante Annette zal je komen halen.’

Toen de zaken zoo goed geschikt waren, zag Jan er verder geen bezwaar in, maar Bertha sloeg de armen om haar moeders hals en fluisterde: ‘Ik blijf liever bij mijn lieve mamaatje.’

‘Dat is erg kinderachtig,’ verklaarde

Jan; doch hij voegde er toch vragend bij: ‘Wij komen immers over een poosje wel weer thuis?’

‘Wel natuurlijk!’ verzekerde mama.

‘En we blijven niet zoo heel lang weg?’ vroeg hij weer.

‘Wel neen, zeker niet. Gij blijft net zoolang als ge zoet zijt en pret hebt en als grootmoeder je houden wil,’ zei de moeder.

‘Nu dan ga ik stellig,’ sprak Jan, ‘en dan zeg ik, dat Bertha een laf en klein kind is, als ze niet met tante mee durft gaan.’

Niet durven, en een laf, klein kind genoemd te worden, en dat nog wel door haar eigen broer, - dat beviel Bertha heelemaal niet.

‘Ik durf wel,’ verzekerde zij zacht, ‘en

ik ben ook geen laf en geen klein meisje.' Maar den geheelen verderen dag bleef zij dicht bij haar moeder, en niemand heeft ooit geweten hoe dikwijls Bertha wel een kus op haar moeders hand drukte.

'Morgen, morgen, gaan we op reis,' zoo zong Jan op allerlei wijzen, terwijl hij aan het fonteintje in de gang zijn handen waschte, doch Bertha kon niet meezingen, want ze vond het prettige nieuws wat minder prettig, nu ze wist dat mama niet medeging.

Op Reis.

Op Reis.

Al zeer vroeg den volgenden morgen werden Jan en Bertha gebaad en gekleed en al spoedig na het ontbijt kwam tante Annette om haar kleine gasten af te halen.

Spoedig daarop stond de vigelante voor de deur, werd de koffer der kinderen er opgeladen, en reed het kleine troepje naar het station.

Papa ging mede in het rijtuig, maar mama bleef thuis voor de ramen staan

en knikte haar kleintjes nog eens toe.

In weggaan en afscheid nemen is altijd iets treurigs, en al wordt dit niet door ieder even sterk gevoeld, de meeste menschen en kinderen krijgen een beetje lust om te schreien, als ze vertrekken.

Zoo ging het Bertha ook. Op eens, toen ze wegreed en haar huis en haar moeder niet meer kon zien, zakte haar de moed in de schoenen en kwamen er tranen in haar oogen.

'Bertha huilt,' zeide Jan; maar papa wenkte hem, dat hij niet naar haar moest kijken, en toen keek hij het raampje uit, om zijn zusje tijd tot bedaren te geven.

De rit duurde niet lang, want ze woonden niet ver van het spoor. Nu, dat trof goed, want het bleek, dat de trein er al was. In alle haast werd dus de koffer gewogen,

nam papa de kaartjes en hielp het drietal in den wagon.

Toen stapte papa ook nog even mede naar binnen, kuste en pakte zijn bengeltjes, herinnerde er hen nog eens aan, om toch vooral gehoorzaam te zijn aan grootma en tante en stopte toen Jan en Bertha ieder een pakje in de hand.

'Heel voorzichtig losmaken,' zeide papa, drukte tante de beide handen en verdween, terwijl de kinderen met verbazing de geheimzinnige pakjes bekeken.

De trein was al een heel eindje weg, voordat Jan en Bertha het bemerkten, zooveel moeite hadden zij om de touwtjes van de pakjes los te krijgen, en toen ze eindelijk eens opkeken, was het tooneel daarbuiten al geheel veranderd.

De stad met haar huizen en kerken

was verdwenen, en in plaats daarvan zagen zij lucht en boomen en weilanden met koeien, schapen en paarden. Soms was er hier of daar een huis, een boerenwoning of een wachtershuisje, maar de trein - want het was een sneltrein - maakte zoo'n haast, dat alles bijna even spoedig uit hun oogen verdween, als zij het zagen.

Zij hadden het vorige jaar ook gespoord, maar een jaar duurt lang, als men nog heel jong is, en zoo was het hun nu net alsof ze voor het eerst met het spoor reisden, en het beviel hun heel goed; zelfs zoo goed, dat ze langen tijd uit de raampjes bleven kijken en geheel niet aan het verdere openmaken van de pakjes dachten.

Het bleek nu, dat papa hun ieder een

doos met flikjes had gegeven. Dat was niet kwaad, want al is kijken nog zoo prettig, een chocolaadje kan men onder de hand er altijd nog wel bij opmuizen, vond Jan, presenteerde tante en zijn zusje en stelde voor, om een der doozen geheel vol te laten en die mee te nemen voor de beide neefjes.

'Maar Nicolaas en August zijn al zulke groote jongens geworden,' zeide tante.

Bertha vond echter, dat men nooit te groot of te oud was om flikjes te eten, en zoo zochten zij de mooiste doos uit en pakten die weer netjes in, terwijl de andere gebruikt werd om er af en toe eens uit te presenteeren.

'En heb ik je nu al verteld, dat je kleine, jonge poesjes bij ons zult zien?' vroeg tante.

Neen, daar hadden ze nog niets van gehoord, maar het bleek een goede tijding te zijn, want Jan en Bertha hielden allebei evenveel van poesen en vooral van kleine.

‘Mama houdt er niet van,’ vertelde Bertha, ‘anders hadden wij een snoezig katje gekregen van den tuinman. Hij wou het ons present geven, met belletjes om den hals en een rood strikje, maar mama zei: “Dank je wel, baas; poesen maken alles in de war, ze bijten en krabbelen overal aan en bederven in den tuin de bloemperken.” De tuinman lachte en zeide: “Kom, mevrouw, zoo erg is het niet;” - maar mama nam het poesje toch nog niet. Erg jammer.’

‘Mama had gelijk,’ vond tante, ‘het geeft een heele drukte al die gedierten in huis.’

‘Wij zullen wel voor de katten zorgen, zoolang wij bij u zijn,’ beloofde Jan.

‘Als de groote poes daar maar mee gediend is,’ zeide tante; ‘zij zorgt het liefst zelf geheel alleen voor haar kleintjes.’

‘O, maar wij zullen goede vrienden met haar worden,’ merkte Bertha aan. ‘Hoe heet de oude poes, tante?’

‘Minette.’

‘En de kleine?’

‘O, die hebben nog geen namen, denk ik.’

‘Maar hoe praat u dan met hen, tante?’

‘Nu, zoo heel veel heb ik nog niet met hen gepraat,’ antwoordde tante lachend.

Dat vond Bertha heel vreemd. Geen namen hebben? En niet tegen die lieve beestjes praten? Hoe was het mogelijk!

‘Hoeveel zijn er, tante?’

‘Wel, ik geloof vijf of zes, maar zoo heel precies weet ik het niet.’

‘Wij zullen moeten beginnen met hun namen te geven,’ besloten de kinderen, maar toen ze namen probeerden te bedenken, kwam er hun geen enkele te binnen.

‘Dat komt door het leven van den trein,’ zeide tante; ‘later als ge de poesjes er bij hebt, zal het wel beter gaan. Dan kunt ge hen noemen naar het een of ander, dat ge aan hen ziet, bijvoorbeeld: zwartoor, grijsvel, langstaart, witpoot of iets dergelijks.’

Dat was een goede raad, en ze besloten dus met het geven der namen te wachten tot ze op Vreugdelust zouden wezen.

Hoe laat was het? Zouden ze er haast wezen?

Ze dachten eigenlijk, dat het nog wel

een poosje zou duren, want ze herinnerden zich nu weer, hoe vreeselijk ze het vorige jaar naar het einde van de reis verlangden, en meenden, dat die tijd van verveling nog wel zou moeten komen. Maar ziet - tot hun groote verbazing hield de trein stil, en waren ze waar ze wezen moesten.

Dat was een prettige verrassing.

Kijk eens aan, daar stonden Nicolaas en August met Gerrit den koetsier voor het hek, want ze mochten niet op het perron komen.

Nu, tante haastte zich met haar logeetjes naar den uitgang, en terwijl zij voor het goed zorgde, namen August en Nico hun kleinen neef en nicht alvast mede naar het rijtuig dat hen spoedig bracht naar Vreugdelust, bij grootmoeder, die haar kleinkinderen hartelijk begroette.

De Poesjes.

De Poesjes.

‘Gaat nu eens hier bij mij zitten en vertelt eens van papa en mama en van de reis,’ zeide grootmama, maar Bertha en Jan verlangden zoo naar de kleine poesjes, dat hun verhaal al heel kort werd en zij in een ommezien weer met de neefjes waren verdwenen.

‘Dat zijn nog net diezelfde Wip van 't stoeltje,’ dacht grootmoeder hoofdschuddend; maar zij wist wel, dat de jeugd nooit veel heeft te zeggen, als het zoo

eens gevraagd wordt. De mondjes komen meestal het best los, als er eerst niet over gedacht wordt.

Grootmoeder had gelegenheid genoeg om dat op te merken, want wat men van Jan en Bertha mocht zeggen, niet dat het een paar stille kinderen waren.

Dat was nu al op te merken in de schuur, waar ze de poesenfamilie vonden in een ouden boerenwagen.

Poes had lang en vlijtig gezocht, voordat zij een geschikt plekje gevonden had voor haar kleintjes.

Eerst had zij het troepje op den hooizolder geborgen, maar dat scheen haar te lastig en te gevaarlijk, want als zij dan zelf eens naar de keuken sloop om te zoeken of daar ook iets van haar gading was, bleven haar kinderen te lang alleen.

En moeder de poes wist wel, dat men het kleine grut geen oogenblik alleen kan vertrouwen. Daarom had zij haar jongen een voor een in den bek genomen en was zoo met hen gesprongen naar een wagen met vier zijwanden.

De kleine poesjes konden daar dus nooit uitrollen en hadden, zooals het scheen, een heerlijk verblijf. Hun moeder voelde er zich echter nog niet geheel mede tevreden, want het was in de schuur niet zoo warm als op den zolder; in den wagen lag wel een beetje, maar niet genoeg hooi naar haar zin en dan kwamen er ook te dikwijls menschen af- en aanloopen.

Als een poes jongen heeft, houdt ze haar maar het liefst op een warm plekje, waar niemand naar haar komt kijken.

‘Die kleine beestjes hebben niets noodig,

dan wat ik hun geef,' denkt poes en vindt het dus erg onaangenaam, als deze ze in de hand neemt, die ze eens wil aaien of een derde probeert om ze te laten eten of drinken.

Tot haar grooten schrik hoorde poes opeens de stemmen van Jan en Bertha.

Nicolaas en August gingen voorop: 'Hier zijn ze nu,' zeiden dezen.

'Ik zie niets,' klaagde Bertha, maar toen Nicolaas een luik had opengestooten, liet het kleine meisje een kreet van verrukking hooren.

Nu zag zij ze. De wagen was wel een beetje hoog, maar op de teenen staande kon zij er toch heel goed bij, en dat was het wat ze wenschte. Want het was haar niet te doen om alleen naar de poesjes te kijken, - o neen, om er van te ge-

nieten, moest zij ze kunnen streelen en aaien en voelen, hoe zacht de velletjes waren.

‘Ze zijn prachtig,’ verklaarde Jan, zoodra hij ze zag.

‘En erg lief,’ voegde Bertha er bij.

‘Ja, lang niet leelijk,’ zeide Nico en er een even in de hand nemende en bekijkende, vroeg hij: ‘Wel, hoe heet jij, klein mormel?’ maar het poesje deed de oogjes dicht en gaf geen antwoord.

‘Zoo, heeft je moeder je nog geen naam gegeven?’ vroeg Nico weer, en zette het beestje weer bij de overige broertjes en zusjes.

Ze waren met hun zessen, een heel troepje als ze door den wagen rondzwierven, maar de oude kat kon ze zoo netjes bijeenpakken, als zij ze van haar

melk liet drinken, dat ze bijna geheel tusschen haar pooten verstopt lagen.

August en Nicolaas hadden spoedig genoeg van het kijken en wilden weer heengaan, maar Bertha en Jan vonden de poesjes zoo lief, dat ze nog niet konden besluiten de grootere neven te volgen.

'Wij moeten ze eerst namen geven, anders kennen wij ze niet uit elkander,' zeide Bertha.

'Nu, dat is spoedig te doen. Noem ze maar naar de dagen van de week. Kijk hier, dat is Zondag, hier heb je Maandag; dezen kleinen scharrelaar noemen we Dinsdag, dat zwartkopje Woensdag, de witte Donderdag en....'

'Neen, dat zijn geen poesennamen,' zeide Bertha, en Jan was het met haar eens, dat dit niet ging.

‘Neem dan de maanden van het jaar,’ ried August.

‘O neen, dat is even leelijk.’

‘Maar wat dan? O, ik weet het al. Kijk daar, die kleine, die zoodanig den baas speelt, over de andere, dat hij maar kalm over hen heen klautert, dat is een echte haan en daarom zullen we hem Haneveer noemen. Is dat goed?’

‘Ja, ja; maar nu de andere.’

De kinderen bleven kijken naar de kleine beestjes en het bleek, dat de namen zich bijna vanzelf aangaven.

‘Dit is net een fluweeltje,’ zeide Bertha met de hand over den rug van een der poesjes strijkende.

‘Fluweeltje, een prachtige naam,’ riep Nico uit. ‘Zoo zijn er al twee gedoopt.’

‘Jij bent een rechte likkepot,’ sprak

Jan, een klein katje aansprekende, dat steeds bezig was zichzelf te likken.

‘Likkepot, uitstekend. Drie klaar. Wij vorderen al met onze namen.’

‘En hoe deze moet heeten, behoeven we niet te vragen. Dit is duidelijk genoeg:...’ en hij hield een zwart katje omhoog.

‘Pikzwart, Zwartje, Negerkat,’ riepen de kinderen.

‘Ja, natuurlijk; maar daar drie namen te veel zijn, zullen we den eerste maar nemen. Dus, kom ereis hier, Pikzwart.’

‘Daar ben ik al,’ sprak Jan, met een fijn stemmetje en schoof het poesje naar zijn neef. ‘Dus,’ zeide deze tegen het katje, ‘jij bent Pikzwart Vergeet dat nooit weer.’

Pikzwart kroop spoedig naar een broertje,

dat, met een wit velletje, aan een klein ijsbeertje deed denken en dan ook met algemeene stemmen den naam van IJsbeer kreeg.

‘Ziezoo, nu zijn we klaar,’ zeiden de groote jongens.

‘Neen, hier is er nog een, met zijdezacht haar,’ riep Bertha op het poesje wijzende, dat juist weer tegen haar moeder aankroop.

‘Wel, dat is Zijdezacht,’ hernamen Nicolaas en August bijna te gelijk en lieten nu de poesjes met haar kleintjes alleen, nadat zij het luik weer gesloten en poes nog een schotel melk en een kluifje hadden gebracht.

De Weeskinderen.

De Weeskinderen.

Poes werd af en toe eens wakker in den nacht, soms omdat ze een muis of rat hoorde, soms omdat ze dacht aan verhuizen.

De wagen was wel heel groot en ruim, maar vooral wel wat te gemakkelijk te bereiken voor de kinderen.

Poes wist bij ondervinding, dat kinderen kleine poesjes als speelgoed beschouwen, en ze wist ook, hoe de beestjes niet goed kunnen groeien, als er zoo ge-

durig mee wordt omgesold door kinderhandjes. Daarom zocht ze en vond ze eindelijk ook iets, dat haar doelmatig voorkwam.

Op een haverkist stond namelijk een wijnmandje, half gevuld met hooi en papiersnippers, en ofschoon poes wel liever een wollen kleedje of een zacht matrasje in die mand zou hebben gehad, nam ze er toch maar bezit van. Ze maakte er eerst een soort van nest in en haalde toen haar katjes, die zich spoedig op hun gemak voelden, bij hun moeder in het nieuwe verblijf.

Bertha en Jan waren het eerste oogenblik niets ingenomen met de verandering, maar toen de neefjes de mand op den grond hadden gezet, bespeurden zij, dat het zoo nog veel aardiger was, dan dat

de kleine beestjes in den grooten wagen waren gebleven.

Want nu konden zij naar hartelust omsollen met de katjes en ze gedurig dicht bij zich hebben.

Grootmoeder zeide wel, dat zij het rommeltje niet in de kamer verlangde, maar als er een bezoekster kwam en als dan de kinderen vroegen, of mevrouw de poesjes ook eens wilde zien, heette het telkens: ‘Nu haalt ze dan maar even hier.’

En dan holden ze voort, pakten de mand ieder bij een oor en probeerden poes Minette over te halen om ook in de mand te blijven, maar meestal had deze daar geen lust aan en liep er naast. En dan werden de poesjes vertoond en noemden Jan en Bertha hun namen en

verheugden zich, als men de kleine beestjes mooi vond.

In het begin zag poes, dat spelletje met angst aan, maar zij eindigde met zich te schikken in de omstandigheden, daar de kinderen heel voorzichtig omgingen met de kleine poesjes.

Misschien dacht Minette, dat het toch ook wel goed was voor haar kinderen, om twee zulke warme vriendjes te hebben, als Jan en Bertha zich betoonden te zijn.

Eens op een middag kwamen Jan en Bertha op een boerderij, waar zij met hun tante een glas melk zouden drinken.

Zij vonden het erg prettig, want er was van alles te kijk, een lief, klein meisje, dat Rosa heette, kleine biggetjes, een heel aardig veulentje, dat allergrappigst sprong, een heeleboel kippen, een paar kalkoenen

en een prachtige pauw, die den langen staart deftig achter zich aan liet sleepen.

En behalve deze dieren waren er ook vier kleine katjes, die in een mandje op een warm plaatsje waren gezet.

Natuurlijk waren de kinderen daar spoedig bij, maar de boerin zeide: ‘Ik vrees, dat die arme diertjes moeten sterven, want hun moeder heeft het ongeluk gehad onder een hooiwagen te komen en kan hen dus niet verzorgen.’

‘En kunnen ze geen melk uit een schoteltje drinken?’ vroeg de laatste.

‘Neen, daar waren ze nog te klein voor.’

‘Moeten ze dan sterven van honger?’ vroeg Jan. Dat was toch wel wat al te treurig, vond hij; maar wat was er aan te doen?

Bertha had de beestjes al in haar armen

en kreeg tranen in de oogen van medelijden.

‘Als onze poes ze opvoedde, te gelijk met haar eigen kleintjes,’ zeide zij op eens.

‘'t Was het eenige middel om ze in leven te houden,’ sprak de boerin, ‘maar katten willen meestal geen vreemde jongen aannemen.’

‘En zij heeft er zelf al zes,’ zeide tante.

‘Maar poes is zoo lief en vriendelijk,’ merkte Bertha aan. ‘Mogen wij het eens probeeren?’ vroeg zij aan de boerin.

‘O zeker, zeker. Neem de stumperds maar mee, met mand en al,’ luidde het antwoord.

Rosa vond het jammer, dat de katjes weggingen, maar zij werd uitgenoodigd om op Vreugdelust naar hen te komen kijken en zoo had zij er vrede mede, dat Jan en Bertha de poesjes meenamen.

‘Wat is dat?’ vroeg Nico, toen hij den optocht zag aankomen.

‘Vier weespoesjes,’ zeide Jan.

‘Hun moedertje is dood,’ vertelde Bertha, ‘en nu moet onze poes hen maar verzorgen.’

‘Dat zal zij wel niet willen en ook niet kunnen; maar het is te probeeren,’ hernam Nicolaas en ging mede om eens te zien, wat poes Minette zou besluiten.

Ze zetten al de poesjes door elkander op den grond en gingen er toen omheen staan.

‘Houdt je nu doodstil,’ waarschuwde Nico, ‘en let goed op.’

Bertha nam plaats op een laag bankje en verroerde zich niet, terwijl de beide jongens, die niet dan fluisterend spraken, ook onbeweeglijk bleven.

Poes was blijkbaar verbaasd over het vreemde geval en deed eerst heelemaal niets. Toen sloop zij zachtjes vooruit en begon haar eigen kleintjes te likken en te besnuffelen. Eerst knapte zij de haartjes van Fluweeltje op, toen pakte zij het IJsbeertje bij zijn staartje, wreef daarna Haneveers pootjes glad en keek wantrouwend naar het grootste der vier vreemde poesjes, dat blijkbaar hongerig was en zeer verlangde te zuigen.

Op het alleronverwachtst legde poes zich neer en scheen niet op te merken, dat twee van de weeskinderen zich brutaal tusschen haar eigen kleintjes inschoven en zich recht te goed deden aan het voedsel, waar ze behoefte aan hadden.

‘Zij neemt ze aan,’ riep Bertha van blijdschap in de handen klappende, maar

toen haar oog viel op de twee kleine beestjes, die niets kregen en die koud en hulpbehoevend tegen elkander aankropen, had zij zielsveel medelijden met hen en probeerde ze te verwarmen in haar schoot.

De poesjes bleven echter beven, omdat de maagjes leeg waren. Toen de etensbel luidde, stelde Nico voor, om ze maar in het mandje te zetten. ‘Als dan de oude poes er in springt, zijn deze twee er het eerste bij,’ zeide hij; ‘en gebeurt dat niet, welnu, dan kunnen wij er niets meer aan doen.’

‘Maar als ze geen eten krijgen, gaan ze dood,’ merkte Bertha droevig aan.

‘Ja,’ zeiden de neefjes. ‘Nu, als dat gebeurt, zullen wij een prachtige begrafenis houden.’

Die gedachte scheen haar veel troost te geven; vroolijk verlieten zij dus de poesenfamilie, om grootmoeder en tante te vertellen, hoe het gegaan was.

De Lessen.

De Lessen.

Jan was eens in zijn leven in een honden- en apenspel geweest: daar had hij gezien, hoe die dieren allerlei kunsten deden, hoe een hondje domino speelde, hoe hij een naam kon leggen van blokjes, waarop de letters stonden, en hoe hij alles verstond en begreep, wat zijn meester tegen hem zeide.

Daaraan dacht hij, toen hij eens op een morgen wakker werd.

'Het is een geduldwerk, om een dier

wat te leeren,' had hij hooren zeggen.

Nu hij had geduld genoeg en zoo bedacht hij, dat hij de katten ook wel eens iets zou kunnen leeren, en stelde zich voor om dan ook een kattenspel op te richten. Hij zou dan zelf de heer zijn, die riep: 'Heeren en dames, boeren en burgerlui, hier stel ik u nu allen voor de wonderkat, genaamd: Haneveer (want Jan dacht dat Haneveer het meeste verstand had). Deze kat, heeren en dames, is het wonder van geheel Europa, want hij kan lezen, schrijven en rekenen.'

Domineeren en dammen, dacht Jan, zou ook heel goed gaan, als poes eerst de getallen en de letters kende. En dan de kunstjes!

Dansen op de slappe koord, zooals de aapjes deden, van een hoogte af touwtje

ABCDEFG
HIJKL
MNOPQR
STUVW
XYZ

springen en door hoepels en ringen, zou natuurlijk heel gemakkelijk gaan, omdat katten zoo flink kunnen springen; maar Jan wilde ze ook leeren om een tafeltje te dekken en het eten op te dragen en een deftig diner te houden, zooals hij in het spel gezien had. Ook dacht hij er over, om een der poesen aan een klein draaiorgeltje te laten draaien en om de andere op de maat te laten dansen, en zoo had hij meer uitgebreide plannen in zijn hoofd, die Bertha zeer bewonderde.

Nicolaas en August barstten in luid gelach uit, toen zij er van hoorden.

'Waarom lacht gij zoo?' vroeg Jan.

'O, nergens om. Je plan is heel mooi, en je zult het eens zien: als de letters er maar eerst goed inzitten, gaat de rest vanzelf.'

Jan begon nu maar eerst een groote letterkaart te maken, waarop hij het geheele alphabet zoo duidelijk mogelijk schreef, en spijkerde toen de kaart tegen een hekje aan.

Vervolgens haalde hij er de poesjes bij en klopte met een stokje tegen de kaart aan. Dat was het sein, dat de les begon, en tot zijn genoegen bespeurde hij, dat al de poesjes opkeken.

'A,' zeide Jan.

'A,' herhaalde hij.

'Poesjes, hoe heet die eerste letter?' vroeg hij, doch er werd maar één 'A' gehoord, en dat was de A, die Jan zelf uitsprak.

Nu, dat was ook natuurlijk, zooals Jan vond. Hij kon de poesen niet leeren praten, en als men las, behoefde men de woorden

ook niet uit te spreken. Het was geheel voldoende, als men kon zien, welke letter het was.

Hij zeide dus nogmaals heel duidelijk: ‘A’, vroeg toen: ‘Waar is de A?’ hield de katjes een voor een dicht bij die letter en liet ze met de pootjes de A aanwijzen.

Dat ging uitstekend, want Jan bestuurde den poot; maar op die wijze moesten zij er achterkomen.

‘Elken dag vier letters, dan kunnen ze in een week lezen,’ dacht hij en begon aan de B.

‘B, B,’ riep hij en klopte weer tegen de kaart, doch nu was IJsbeer de eenige, die kwam kijken. Fluweeltje en Pikzwart gingen kalm zitten slapen. Likkepot begon zich, ouder gewoonte, te poetsen en Haneveer en Zijdezacht schenen meer lust aan

een spelletje te hebben dan aan een les.

‘Wie het beste leert, krijgt melk en een prijsje,’ beloofde Jan en deed weer: ‘B, B, poesjes, dat is de B.’

Helaas! de belangstelling in de letters scheen voorbij.

‘Vier per dag is te veel,’ dacht Jan en besloot het voor heden bij de B te laten.

Ze waren toch nog zoo heel jong.

De les in het kunsten maken zou ook voor een deel door Bertha worden gegeven, en zij begon met hen te leeren loopen, draven en springen langs de paden van den tuin.

Op haar verzoek had zij permissie gekregen om de kousen en schoenen eens uit te trekken. Grootmoeder wist, dat er geen glas of scherpe steentjes tusschen de bloemperken lag, en wilde dus niet

weigeren, wat Bertha zoo ‘dol prettig’ meende te vinden.

Zij bond een bal aan een lang touw en liet dat nu eens geheel achter zich aan komen, terwijl zij het dan weer gedeeltelijk inhaalde.

Soms liet zij den bal stilliggen, totdat de poesjes dien bijna gepakt hadden, en trok dan langzaam aan, zoodat de kleine dieren over en door elkander heenrolden en sprongen, allergrappigst om te zien.

Grootmoeder zat voor de ramen en zeide, dat zij het zoo al heel aardig vond om naar te kijken en dat zij gaarne een dubbeltje entrée zou betalen, ook al leerden de poesjes in 't geheel geen andere kunsten.

Jan dacht echter, dat grootmoeder heel wat mooiere zaken zou zien, als de poesjes alles geleerd zouden hebben.

Tot zijn leedwezen bespeurde hij echter, dat hij luie, onoplettende leerlingen had, en wat het ergste was, - ze begrepen hem bijna nooit. Wilde hij ze door een hoepeltje laten springen, ze roken en likten er aan of gingen er mee spelen.

Hield hij ze voor de letters, ze sloten de oogen en meestentijds deden ze net precies, alsof ze Jan noch zagen, noch hoorden.

'Het gaat niet om een poes wat te leeren. Ze willen niet,' zeiden August en Nicolaas, die het zelf ook wel eens hadden geprobeerd, maar Jan gaf den moed niet op.

'Wie volhoudt, wint,' meende hij, en tante merkte aan: 'Hij denkt aan het versje over het geduld:

Geduld is zulk een schoone zaak,
Om in een moeilijke taak
  Zijn doelwit uit te voeren.
Dat zag ik laatst aan onze kat,
Die uren lang gedoken zat,
  Om op een rat te loeren.
Zij ging niet heen, voor zij de rat
Gevangen in haar klauwen had.

‘Net zoo, tante, ik zal ook niet uitscheiden, voordat de katjes alles kennen, wat ik ze wil leeren,’ sprak Jan.

‘Ferm,’ antwoordde tante, doch de groote neefjes lachten weer. Zij wisten bij ondervinding, dat poesjes in den regel hun eigen gang gaan en zich maar zeer zelden voegen naar de menschen.

In hun hart lachen zij de honden uit, die zich zooveel moeite geven om het menschen en kinderen naar den zin te maken. Poes vraagt er niet naar wat

anderen willen, zij doet wat haarzelf behaagt.

Als zij gaat jagen, doet zij het geheel voor eigen pleizier en omdat zijzelf trek heeft aan een kluifje, niet omdat zij daardoor de menschen van muizen of ratten wil bevrijden; en zoo gaat het met alles.

Nicolaas en August zeiden dit echter maar niet aan Jan en Bertha, want dezen vonden zelf veel pret in de lessen, ook al bespeurde Jan al spoedig dat zijn leerlingen eigenlijk geheel niet vorderden.

De Begrafenis.

De Begrafenis.

Wat eigenlijk al lang te voorzien was geweest, gebeurde ook.

Poes Minette kon geen tien hongerige katjes den kost geven, het was veel te veel en dus moesten er wel een paar van den honger sterven.

Het was wel droevig, want het waren lieve kleine katjes en ze wilden heel graag alle blijven leven. Natuurlijk: de zon scheen zoo vroolijk en maakte alles zoo lekker warm, dat een poes zich kon neer-

zetten, waar zij wilde om het recht naar den zin te hebben.

Maar aan warmte alleen heeft men niet genoeg; er dient wat voedsel bij te komen. Doch dat konden de kleine poesjes niet krijgen; als de oude zich neerlegde om haar kindertjes melk te geven, sprongen de sterkste het spoedigst naar haar toe en zogen zich de buikjes vol. Op die wijze werden zij dik en vet en groeiden prachtig; maar wie mager werden, dat waren de twee kleinste weespoesjes, want zij kregen niet dan wat de sterkere overlieten, en om de waarheid te zeggen was dat weinig meer dan niets.

Zoo werden zij alle dagen magerder, totdat hun velletjes net als zakken om hen heen zaten. Ze leefden echter nog langer dan iemand verwacht had, doch

eens op een morgen lagen zij beide dood.

‘Vandaag geen les,’ zeide Jan, ‘want het is begrafenis.’

Dat gaf een heele drukte, want er moest een graf worden gemaakt en een steen met een opschrift.

En dan moesten al de poesjes in den rouw. Bertha vroeg tante om zwart lint voor de rouwstrikken en ging toen met Nico naar den zolder, om een wagentje te halen, terwijl Jan een kuil groef en August op zich nam om een geschikten steen te vinden.

Al zijn zoeken hielp echter niet. Hij zag maar geen kans om een marmeren of een anderen mooien steen te vinden en daarom was hij zeer ingenomen met het aanbod van den tuinman, die hem

een mooi palmboompje gaf om op het grafheuveltje te planten.

Daar de overigen ook een groen boompje veel geschikter vonden en de poesjes blijkbaar geen bijzonder zwak op een zerk schenen te hebben, werd dus maar besloten de begrafenis niet langer uit te stellen.

De doode poesjes werden met de pootjes om elkanders hals in een sigarenkistje gelegd, en de levende kregen alle de strikken om, die hen heel aardig stonden.

Bertha vond dat Rosa er eigenlijk ook bij moest zijn, en dus werd het kleine meisje spoedig gehaald.

Het was nog al heel goed, dat men aan haar gedacht had, want zij nam een zwart kleedje mede om over het kistje en het wagentje te hangen. Dat behoorde

zoo, had de boerin gezegd, en het stond goed.

August plaatste zich nu bij het graf, om daar den stoet op te wachten, en de beide meisjes volgden met heel ernstige gezichten.

Toen de poesjes begraven waren, plukten ze allen een witte roos en strooiden de bladeren daarvan over het kleine grafje, dat er zoo met het boompje er op, heel keurig uitzag.

Dat de poesjes heel treurig waren is niet waarschijnlijk, - misschien begrepen zij niet eens goed wat er gebeurde, - maar het moet tot hun eer gezegd worden, dat zij zich allerfatsoenlijkst gedroegen en volstrekt geen vroolijke sprongen maakten, zoolang de plechtigheid duurde.

Ze kregen er dan ook een prijsje voor en zelfs een belooning.

Er was al lang sprake van geweest om een wandeling door het bosch te maken, en nu op eens, nu ze al de katjes bij zich hadden, zeide Nico: ‘Wat dunkt jullie er van? De katjes kunnen nu al zoo goed loopen - als wij ze eens alle meenamen op een tocht?’

Wat een grapje zou dat zijn!

Natuurlijk riepen allen om het hardst: ‘Ja, ja, laten we dat doen.’

Geen enkele had er iets tegen. Het moest erg kluchtig staan om met zooveel poesjes achter zich aan te loopen. De rouwstrikken werden afgedaan en vooruit ging het.

‘Miaauw, miaauw,’ deed Minette, die geheel niet gesteld scheen op het grapje, maar Nico pakte haar op en holde met haar een eind voort. Op een warm zonnig

plekje zette hij haar neer, en daar kwamen de kleintjes een poosje bij haar uitrusten.

‘Ziezoo, Minetje,’ zeide hij, ‘zie je wel, dat het hier prettig is? Ik dacht wel, dat het je bevallen zou.’

Voor alle antwoord sprong poes overeind en begon te luisteren.

‘Houdt je heel stil,’ waarschuwde Nico; ‘ik wed, dat ze een muis hoort.’ Hij bedroog zich niet. Poes sloop stil en langzaam eenige passen voort, nam toen een sprong en vertoonde daarop aan de katjes een lekker, malsch muisje, waar de kleine beestjes met begeerige oogen naar keken.

Dat is poesenaard.

Terwijl zij hun middagmaal hielden liepen de kinderen een eindje voort, want zij konden er niet naar kijken.

Op eens kwamen zij voor een beekje, waar vrij wat water in stond. Meestal was het geheel droog en kon men er overheen stappen, zonder de laarzen nat te maken, maar nu zouden zij een heel eindje door het water moeten plassen, iets wat vooral Jan en Bertha verrukkelijk vonden.

'Ik zal er de poesjes overdragen,' zeide Bertha, maar de neefjes wilden het niet toestaan. Ze waren bang, dat het kleine nichtje ziek zou worden, als ze te lang in het vrij koude water bleef, of dat ze zou vallen.

Ze hadden zelfs lust er Bertha overheen te dragen, maar daar wilde het kleine, dappere meisje niets van weten. Ze vond het heerlijk om de kousen en schoenen uit te trekken en om met bloote voeten

door het water te plassen. Zij had zelfs grooten lust om de waterwandeling zoo groot mogelijk te maken. Nico en August gedroegen zich echter zeer verstandig; ze namen Bertha ieder bij een hand en brachten haar vlug naar den overkant.

'Droog nu je voeten met den zakdoek af en dan dadelijk weer de kousjes aan,' zeiden zij en keerden terug, om de katjes te halen. Haneveer en het IJsbeertje wachtten echter niet op hulp. Tot verbazing van allen zwommen zij Jan en Bertha na, terwijl hun moeder vol angst aan den overkant heen en weer liep.

Poesen houden in den regel niet veel van water en probeeren eigenlijk nooit of zij wel kunnen zwemmen; de twee katjes hadden er dan ook moeite genoeg mee, alleen de kopjes staken nog maar

boven het water uit. De kinderen riepen hen toe, om ze te bemoedigen en hielpen hen, zoodra zij ze konden bereiken.

‘Knap,’ zeiden zij, de dappere katjes met bewondering aankijkende.

‘Ik dacht altijd wel, dat het verbazende knappe katten waren,’ zeide Jan; ‘maar waar blijven de andere?’

Ze zagen Nico en August een heel eind ver achter de overige poesen aanloopen en begrepen er niets van. Eindelijk werd het raadsel opgelost. Het bleek, dat de oude poes een plekje had opgezocht, waar groote steenen in het beekje lagen en waar zij dus kon overspringen, zonder nat te worden.

‘Poes is snuggerder geweest dan wij,’ merkte August aan, maar Bertha en Jan waren recht blij, dat niemand er aan

gedacht had om te zien of er ook ergens steenen lagen, want men vindt niet alle dagen beekjes op zijn weg en het is zoo prettig om buitengewone dingen te doen.

De wandeling leverde verder geen gevaren meer op, maar het was een allerprettigste tocht, daar er gedurig halt moest worden gehouden om, zooals Jan zeide, de troepen te monsteren.

Dan riepen zij: 'Minette,' en antwoordde een van allen: 'Present.'

'Fluweeltje en Pikzwart,' luidde het dan, want deze twee bleven meest getrouw bij elkander, en dan was het antwoord weer: 'Present.'

'Likkepot!' werd er geroepen, maar hij bleef gedurig achter, daar hij steeds aan het likken was.

Zijdezacht behoefde zelden geroepen te worden, want meestal had de een of ander van het gezelschap haar op den arm. Zij was de algemeene lieveling; en Haneveer en IJsbeer lieten zich ook niet roepen, want zij liepen het liefst vooruit.

De weeskinderen gaven in den regel den meesten last; zij hadden allerlei wilde plannen in het hoofd en dwaalden zoo dikwijls af, dat ze eindelijk in 't geheel niet weer terug te vinden waren.

Wat zou er van hen geworden zijn, als ze den weg niet terug hadden gevonden?

Wie kan het zeggen? Misschien niemand. Nu, het was ook niet noodig, want het bleek, dat de weeskindertjes volstrekt niet verdwaald waren, maar dat zij langs

een anderen weg naar huis waren gehold.

Toen de wandelaars thuiskwamen, vonden zij de poesjes rustig slapende in een rozenperkje.

Het Afscheid.

Het Afscheid.

Aan alles komt een einde, zoo ook aan den tijd om uit logeeren te zijn.

De tijd scheen Jan en Bertha heel kort, maar zij waren eenige maanden buiten geweest, toen tante hun eens op een morgen vertelde, dat papa zou komen, om hen terug te halen.

'Vandaag?'

'Ja.'

'Och, tante, en dan de poesjes?' luidde de eerste uitroep.

‘Neen, maar welke onhartelijke kinderen,’ zeide grootmoeder. ‘Wie denkt er nu meer om poesjes dan om papa en mama, die men terug zal zien, en dan om grootmoeder, tante en de neefjes, die men verlaten zal?’

Jan en Bertha keken elkander eens even aan: zij vonden wel, dat grootmoeder gelijk had, maar ze zagen niet goed kans om dit te zeggen. Bertha sloeg echter haar armen om grootmoeders hals en fluisterde haar toe: ‘Ik houd zooveel van allemaal,’ en toen lachte de oude vrouw eens en zeide: ‘Ik weet het wel, mijn kindje.’ En grootmoeder kuste haar, met tranen in de oogen, want het speet haar erg, dat de beide kleine gasten weer vertrokken.

Zij waren haar in al dien tijd nooit

tot last geweest, en toen papa dan ook kwam, hoorde hij niet dan wat hem genoegen deed.

‘Zoo mag ik het hooren,’ sprak hij. ‘en wat zal mama daar blij om zijn.... en het zusje en het broertje.’

‘Wat?’ riepen Jan en Bertha te gelijk uit. Om de waarheid te zeggen hadden zij er al dezen tijd geheel niet aan gedacht, dat er hun een broertje of zusje beloofd was.

En wat hoorden nu hun ooren? Sprak papa niet van een broertje en een zusje? Zij vroegen het nog eens na.

‘Ja, ja,’ herhaalde papa, ‘het is zoo. Er zijn twee wiegjes, en in het eene ligt een allerliefst zusje zoo fijn als een prinsesje met een klein blond krullebolletje en blauwe oogjes, en in de andere wieg

zult ge een broertje vinden, dat nu al lust schijnt te hebben aan vechten, zoo dapper slaat hij met de kleine vuistjes tegen de dekentjes.'

Wel, dat was een heerlijk nieuws, en Jan en Bertha hadden honderden vragen over die prettige verrassing te doen.

'In den spoor zal ik je alles vertellen,' beloofde papa; 'maar nu wordt het tijd van klaarmaken.'

'En van afscheidnemen van onze poesjes,' voegden de kinderen er bij.

'Die poesjes weten wat,' merkte tante lachend aan en vertelde, dat haar kleine gasten nooit ander speelgoed hadden gehad.

Een poosje later stonden koffer en reiszak klaar, om naar den spoor gereden te worden, en waren Bertha en

Jan aan het afscheidnemen van de poesjes.

Bertha zat op het trapje van het Bordes, met Fluweeltje en Zijdezacht op haar schoot.

Jan hield het IJsbeertje vóór zich en gaf de drie poesjes den goeden raad om niets te vergeten van alles wat hij hun geleerd had, en de overige poesjes drongen zich alle om het tweetal heen, alsof ze begrepen, dat het een plechtig oogenblik was.

'Vaarwel, mijn lievelingen,' sprak Bertha op zoo treurigen toon, dat haar papa, die door de geopende ramen naar haar keek en dit hoorde, op eens iets bedacht.

Wat dat was moet nog een geheim blijven, maar hij vroeg iets aan tante,

die lachende uitriep: ‘Maar ge denkt toch niet, dat wij hier die negen poesjes willen houden, als de kinderen weg zijn?’

‘Wel neen,’ zeide grootmoeder, ‘aan onze oude Minette hebben wij ruim genoeg.’

‘Zoo, dan is het goed,’ sprak de vader van Jan en Bertha en riep de kinderen in huis, om afscheid van grootmoeder en tante te nemen, terwijl hijzelf nog zacht een afspraak maakte met Nico en August, die erg moesten lachen om wat oom hun toefluisterde en toen zeer geheimzinnig verdwenen, waarna ze een order gaven aan den knecht, die het goed naar het station zou brengen.

Een kwartiertje later stonden Nico en August op het perron en zaten Jan en

Bertha met hun vader in den spoorwagen, de locomotief floot lang en schel en toen ging het voorwaarts. De neefjes wuifden met hun hoeden, en Jan en Bertha knikten en riepen: ‘Vaarwel, vaarwel,’ zoolang als ze elkander konden zien, maar dat grapje was spoedig uit. In een ommezien was het station met de neefjes verdwenen.

De reis duurde verbazend kort; - dat kwam omdat de kinderen, die vermoeid waren, dadelijk in slaap vielen en niet ontwaakten, voordat de trein stilhield in hun woonplaats.

De Verrassing.

De Verrassing.

Op de geheele groote wereld bestaat er niemand, die ons zoo innig recht van harte lief heeft als

Onze moeder.

Als Jan en Bertha dat nog niet geweten hadden, ze zouden het bespeurd hebben aan de blijdschap, waarmede zij thuiskomende door hun moeder begroet werden.

Mama was zelf aan het station ge-

komen om hen af te halen. ‘Zooveel te eerder zie ik hen,’ dacht zij.

‘Ga maar vooruit,’ zeide papa; ‘ik moet nog voor de bagage zorgen,’ en zoo namen Jan en Bertha ieder een arm van hun lieve moeder en vroegen en vertelden allebei te gelijk zooveel, dat de menschen op straat lachend omkeken en dachten, dat mevrouw Chapman sterke ooren moest hebben.

Maar mama had geen hinder van de drukte: zij was blij, dat ze de stemmen van haar lievelingen weer hoorde, en luisterde met belangstelling naar al de verhalen, die de kinderen deden, terwijl ze hun zelf vertelde van de lieve tweelingetjes.

Natuurlijk was de eerste gang naar de wiegjes, waarin de kleintjes rustig sliepen.

Ze lagen allerliefst met de oogjes dicht,

en Bertha en Jan waren heel stil, om ze niet te storen, maar lang hielden ze het niet uit, zonder eens even zacht aan die aardige kleine handjes en die ronde gezichtjes te voelen.

‘Dat is nu echt Fluweeltje en Zijdezacht,’ zeide Bertha en vroeg, of zij ze even een zoen mochten geven.

‘Wel, zooveel als ge wilt,’ zeide mama, en toen werden het zusje en broertje door Jan en Bertha met hartelijke kussen verwelkomd en verklaarden zij beiden, dat ze nog nooit zulke allerliefste kindertjes hadden gezien en dat ze nu al zooveel van hen hielden, alsof zij ze hun geheele leven gekend hadden.

De kleinen sliepen echter rustig door en bespeurden voorloopig niets van de aankomst der grooten.

Ja, nu waren Jan en Bertha op eens de grooten, de oudsten geworden, maar in mama's oog bleef de oudste dochter toch nog een kleintje, dat zij op schoot nam, terwijl ze haar hoed en manteltje afdeed.

‘En ben je nu blij, dat je weer thuis bent?’ vroeg mama.

‘Erg,’ zeide Bertha, de armen om haar moeders hals slaande, ‘maar weet u wat ons spijt....?’

‘Neen.’

‘Dat we de poesjes niet meer zullen zien,’ vulde Jan aan.

‘Ja,’ zeide mama, ‘maar daar is nu niets meer aan te doen. Nu, spoedig zijn Rose en Reinier, zoo heeten de tweelingen, groot genoeg om mee te spelen, en dat is nog heel wat prettiger.’

‘Ja, natuurlijk, maar heel anders,’ dachten Jan en Bertha.

Op eens opende papa de kamerdeur. ‘Maar kinderen, wat is me dat?’ zeide papa en hield zich geheel verbaasd. ‘Wat moet ik met al die katjes doen?’

Jan en Bertha begrepen volstrekt niet wat papa bedoelde en keken hem vragend aan. Papa wees de gang in, en ziet daar kwam de geheele bende aan. Haneveer voorop en al de andere achter hem aan.

‘O neen, maar kinderen,’ riep ook mama en zij was werkelijk allesbehalve verrast; maar Jan en Bertha waren zoo opgetogen van blijdschap bij het terugzien van de katjes, dat mama toch ook niet nalaten kon om er met belangstelling naar te kijken.

‘Maar hoe komen ze hier?’ vroeg

Jan, nadat hij zijn lievelingen alle begroet had.

‘Ze zijn waarschijnlijk den trein nageloopen,’ zeide papa, die zich hield alsof hij nergens van wist, maar Jan en Bertha vermoedden, dat papa hen een handje geholpen had en herinnerden zich nu zelfs, hoe ze een mand met hooi gezien hadden, dicht bij hun koffer.

Papa lachte en zeide niet ‘neen,’ en Jan en Bertha pakten papa's handen, die ze met kussen overdekten.

Mama zuchtte echter.

‘Zoo'n huis vol katten,’ zeide zij.

‘Ja, ja, dat is wel wat heel veel,’ stemde papa toe, ‘maar Jan en Bertha hebben veel vriendjes en vriendinnetjes; - misschien willen zij er die wel ieder een van aanbieden.’

‘O ja, dan kunnen wij ze toch gedurig zien,’ zeide Bertha.

Het bleek al spoedig, dat er liefhebbers genoeg waren voor de mooie vriendelijke katjes, - alleen was het maar moeilijk om een keuze te doen, toen het op scheiden aankwam, want Fluweeltje was zoo zacht en Zijdezacht zoo mooi en Haneveer zoo grappig, Pikzwart zoo slim, Likkepot zoo zindelijk en IJsbeertje zoo verstandig, terwijl de weeskindertjes, minder mooi dan de andere, weer bijzonder goedig en vriendelijk waren.

Jan en Bertha wisten volstrekt geen raad met het geval. ‘Laat ieder maar kiezen wie hij het liefst heeft,’ ried de moeder; ‘gij houdt toch van alle evenveel, en zoo wordt het gemakkelijker.’

Die raad was goed en werd dus ook opgevolgd, maar telkens als er een poesje werd weggehaald, vonden Jan en Bertha, dat dat eigenlijk het liefste was geweest.

Ze troostten zich dan echter met de gedachte, dat ze het katje dikwijls terug zouden zien en dat er nu toch evengoed voor gezorgd werd, als dat zij het zelf hadden gedaan, en toen zij op het laatst niets meer overhielden dan den slimmen Pikzwart, scheen het hun toe, dat die toch eigenlijk de allerliefste van alle was geweest.

Pikzwart werd de algemeene lieveling in huis, en al spoedig kregen de tweelingen er ook pleizier in om naar hem te kijken, als hij aan het springen en buitelen was.

En zoo was dan ieder tevreden en

vroolijk behalve.... grootmoeder en Minette.

De oude poes liep treurig het huis door, nu ze al haar kindertjes en pleegkindertjes miste, en grootmoeder vond het ook zoo leeg en stil, nu ze de stemmetjes harer kleinkinderen niet meer hoorde.

Wie jong is, kan zich beter troosten over de scheiding. Zoo liepen ook Nico en August vroolijk met hun moeder te wandelen, nadat Jan en Bertha waren vertrokken; maar grootmoeder was oud en ging zelden uit, en zoo zat zij in haar grooten stoel en dacht: ‘Zal ik de lieve kinderen wel ooit terugzien?’

Daar kwam poes stilletjes binnensluipen, ‘miauw, miauw,’ deed zij.

‘Ja, poesje,’ zei grootmoeder, ‘heen-

gaan en scheiden maakt treurig; wij moeten elkander maar troosten,' en poes maakte van de gelegenheid gebruik en sprong behendig op de tafel en nam toen plaats in grootmoeders werkmand.

Eigenlijk hield de oude vrouw er nooit van, dat katten op tafels en stoelen kwamen, maar ze liet het voor deze gelegenheid zwijgend toe, dat Minette zich in het mandje nestelde.

'Dat heb ik nog nooit gezien,' riep Nico thuiskomende uit en hij nam papier en potlood en teekende het kleine tooneeltje zoo aardig na, dat de uitgever van dit boekje besloot er een titelplaatje van te maken.

Rie is zoo alleen.

Rie is zoo alleen.

Kleine Rie was ziek. Ze lag in een bedje met witte gordijnen, in een aardige kleine kamer. Voor het bed stond een tafeltje en daarop stonden twee fleschjes met lange witte befjes om. Ze keken zoo deftig en ernstig naar Rietje of ze zelf dokters waren, en beide waren ze nog halfvol met heel nare drankjes. Het eene zag er uit als water, maar het smaakte zout. Daarmee moest ze gorgelen. Het is heel akelig om te gorgelen, vooral als

je keel dik is. Het kriebelt en het doet pijn en je moet er van hoesten, en je verslikt je dikwijls. En dan moet je altijd je hoofd achterover houden. Rie was telkens bang dat haar nekje er stijf van zou worden, maar dat gebeurde gelukkig niet.

Het andere drankje zag mooi rood en doorschijnend, als een ulevel. Maar ulevellen zijn zoet en lekker, en het roode drankje smaakte bitter, en nog zuur ook. Rie geloofde vast, dat het bedorven was, net als melk soms in den zomer, maar Pa schudde lachend het hoofd en Maatje proefde er van en zei, dat het juist frisch was en als limonade smaakte. En kleine Rie moest het drankje innemen.

Rie had al gegorgeld, en al ingenomen ook. Pa was naar kantoor. Maatje was

in de kamer aan het stof afnemen en Minet, die heelemaal geen medelijden met Marietje had, - Minet zat op den drempel in het voorjaarszonnetje en hapte naar een vlieg.

'Poes, Poes!' riep Rie. Ze wou dat de kat op den stoel naast haar bed kwam zitten om met haar te spelen. Poes keek even om, rekte zich uit, kneep de oogen dicht en ging toen in de zon liggen slapen.

Rie werd er bedroefd om, z i j had wél altijd met Poes gespeeld, en z i j was ook heel aardig voor Poes geweest toen die ziek was.

En Pietje zat maar in zijn kooi en wipte vroolijk van het eene stokje op het andere, juist of er niemand in huis ziek was. Hij zong niet eens voor haar, hij pelde maar zaadjes, ze kon het in bed

hooren, en hupte dan naar het fonteintje om een lekker frisch slokje water te nemen, en of zijn kleine vriendin ook nare drankjes moest slikken, - daarom gaf hij niet.

Verdrietig keerde Rie zich om. Ze wou wat gaan slapen; ze had toch niemand om mee te spelen voor Maatje klaar was. En Maatjes hebben het altijd zoo druk, die moeten kopjes wasschen, en stof afnemen, en boterhammen snijden, en dan weer kopjes wasschen, altijd maar door.

Rie zuchtte. Had ze Liplapje maar, de kleine negerpop. Maar Liplapje was nog veel zieker dan zij. Die mocht heelemaal haar bed niet uit. En bij Marietje mocht ze volstrekt niet liggen, daarvoor was ze veel te erg. Ze had een haakpen in haar been gekregen, en toen Rie er die had willen uittrekken, was er een groote

winkelhaak in haar been gekomen. En nu zemelde ze.

Het beste was, dat Liplapje nu maar stil in haar eigen ledekantje bleef. Ze mocht zich niet verroeren, de minste beweging was schadelijk en maakte dat de arme kleine Liplap nog meer zemelen verloor.

Zoo kwam het dat Marietje niemand had, en met tranen op de warme wangetjes insliep, omdat ze zoo heelemaal alleen was.

Een vriendinnetje in een hemdje.

Een vriendinnetje in een hemdje.

Maatje ging uit toen Rie sliep. En Maatje kwam na een half uur thuis met een pakje bij zich.

Ze knipte het touw los en nam het gele papier weg. Toen maakte ze de kartonnen doos open, en - wat er in zat, dat nam Maatje in haar boezelaar, ging er op de teenen mee naar het kamertje en legde het naast Rie onder de dekens.

Rie bleef slapen. Ze droomde dat ze

Liplapje stil bij zich in bed had genomen. En dat Liplapje daar zoo erg ziek van geworden was, dat ze al haar zemelen verloren had. Het heele bed was er vol van, en de zemelen waren zwart. Dat was maar een droom van Marietje, want Liplapje had witte zemelen, net als andere poppen. En toen Maatje kwam en al de zwarte zemelen zag op de schoone witte lakens, werd ze boos omdat Rie zoo ongehoorzaam geweest was.

Gelukkig werd Marietje toen net wakker. Ze was blij dat alles maar een droom was. Ze moest toch eens naast zich kijken of Liplapje er werkelijk niet lag.

Neen, Liplapje lag er niet, maar wel iemand anders. Rie dacht dat ze nu wéér droomde en ze kneep zich daarom even in het puntje van den neus, en ze deed

dat zóó hardhandig dat de tranen haar in de oogen kwamen. Maar ze was echt wakker, en daar was ze blij om. Want nu was het waar, dat er naast haar in hetzelfde bed een klein, snoepig vriendinnetje lag.

Een vriendinnetje in een tulen hemdje. Rie ging gauw kijken; neen, ze had niet anders aan dan het dunne, doorzichtige hemdje. De dikke beentjes waren bloot en de mollige armpjes ook. Ze moest wel koud zijn, dacht Rie, en ze streelde de pop met de hand. IJs-, ijskoud, net als ze gedacht had.

Ze wou haar gauw warmen onder dek. Maar eerst riep ze Ma om het mooie poppekindje te zien. En Sientje moest ook uit de keuken komen. Die had een halfgeschilden aardappel in de hand. De

lange, kronkelige schil brak af en viel op den grond, zóó schrok Sientje van de prachtige pop.

‘'t Is een lekker hartje!’ zei Sientje. ‘En wat een mooie groote oogen heeft ze! 't Lijken wel schoteltjes!’

Rie wou die oogen ook eens goed bekijken, en ze lei de pop neer; maar nu kon ze er niets van zien, want Pop was opeens ingeslapen. Ze lag bij Rie op het kussen met dichte oogjes. Rie wou haar niet wakker maken. Sientje ging op de teenen heen, en Rie gaf Ma heel zachtjes een zoen, want ze begreep wel van wie ze dat aardige nieuwe vriendinnetje gekregen had.

Pop krijgt een naam.

Pop krijgt een naam.

Op een morgen werd Rietje vroeg wakker. Pop sliep nog. Rie bukte zich om haar een kus te geven. Pop lag daar zoo lief. En ze was zoo'n trouw vriendinnetje voor Rie geweest. Ze had haar niet verlaten zoolang ze ziek was geweest, en nu ze weer beter was, nu zouden ze samen ook prettig spelen en plezier maken.

Rie zette opeens een heel ernstig gezichtje. Er moest ook eerst nog iets erg

gewichtigs gebeuren, - het kind moest nog een naam hebben.

Rie had al aan alles gedacht. Ze wist wel een mooien naam, Diana, maar zoo heette de hond van oom Wim, en het moest voor Pop niet aardig zijn, een hondennaam te hebben, al was het nog zoo'n mooie. Verder vond ze geen enkelen naam mooi genoeg, alleen Charlotte. Maar dan zouden de menschen haar misschien Lotje noemen, en Sientje zou ‘Sarlotte’ zeggen, en dat wou Rie niet.

De pop van haar nichtje Emmie had een prachtigen naam. Die heette Clementine, maar tante Tine heette zelf zoo, dus voor Emmie was het heel makkelijk geweest. Maar voor Rie was het moeilijk.

Ze keek naar Pop of die haar niet helpen kon. Maar Pop lag doodstil met

dichte oogjes. Het zonnetje scheen op het kussen en glinsterde op Pops lange blonde haren. E c h t haar had Pop. Rie vond dat het nu net goud leek. Ze nam Pop op, die meteen zoet wakker werd. Ze kuste haar en hield haar nog meer in de zon. En toen streelde ze het mooie haar, dat wat verward was van het slapen, netjes glad. ‘Weet jij geen naam, goudhaartje?’ vroeg ze.

En toen hád ze den naam. Ze had hem zelf al genoemd! Juist: ‘Goudhaartje’, omdat Pop zulk prachtig haar had, net goud.

En vlug liep ze naar binnen op haar bloote voetjes om aan Pa en aan Maatje te vertellen, hoe ze haar lieve pop had gedoopt.

Pop had niets tegen den naam, ze

scheen hem zelf ook mooi te vinden. Rie zei, dat Pop lachte, telkens als ze haar naam hoorde, zoo blij was ze er mee, en zoo'n vriendelijk kind was Goudhaartje.

Rietje werd aangekleed, en na het ontbijt mocht ze in den tuin, voor het eerst na haar ziekte. Dat was heerlijk. Ze verslikte zich bijna in een radijsje, om maar gauw weg te komen.

Goudhaartje moest ook mee. Rie maakte haar een mooie vlecht met een rood zijden lintje van onderen en wou haar toen op den arm meenemen.

Maar, - wat zouden de buren wel zeggen! Goudhaartje had nog geen kleeren. Maatje had alleen een nachtpon gemaakt, een heel mooie, met een kantje aan den hals, en lang ook, - tot over de bloote voetjes hing ze. Goudhaartje trapte er

telkens op als ze loopen wou, en dat was wel wat lastig, want ze kon licht vallen en een ongeluk krijgen. Maar Ma zei, dat Goudhaartje er gauw genoeg in zou groeien, en het goed kromp ook nog een beetje met wasschen, het was dus zoo best.

Goudhaartje had genoeg aan die nachtpon gehad. Ze had aldoor bij Rie in bed gelegen. Maar nu, als Jetje van de buren haar zoo zag, zou Rie zich schamen. Bovendien was het ponnetje niet meer zoo heel schoon. Rie had Pop chocolade laten drinken, en toen had Pop gemorst. Ze scheen er geen trek in te hebben, wat wel jammer was van de chocolade en van het jakje. Later was er ook nog sap van een sinaasappel op gekomen en een paar druppels van het roode drankje. Ze was een kleine morspot, die Goud-

haartje; maar ze was ook nog heel jong, het zou later wel beteren.

Rie verzon er wat op. Ze vroeg aan Sien een blikken teil om de pop in te baden. Sina gaf er een, die als zilver blonk, maar er mocht vooral geen water in.

‘Och, zeg dat nu maar niet,’ zei Rie, ‘dat zal ze zoo naar vinden.’ En toen, met een knipoogje tegen Sientje: ‘Ja hoor, kleintje, er mag wél water in, Sientje meent het zoo niet.’

Toen hield Rie de teil in de hoogte, en Sientje schonk er uit een leege kan water in.

‘Nu nog een beetje warm,’ vroeg Rie.

Sina nam den ketel van het petroleumtoestel en goot er een dikken straal kokend water bij. Ten minste zoo moest het maar verbeelden voor Pop, die zich anders niet wou laten wasschen.

Rie schrok er van, dat het zóó'n dikke straal was. Ze was bang, dat Goudhaartje zich branden zou, en ze vroeg nog een beetje koud water aan Sientje. Maar Sientje werd boos. Ze had nu geen tijd meer, zei ze, en Goudhaartje moest dan maar wachten tot het water wat kouder werd.

Rie ging gauw heen; ze bleef niet graag als Sientje bromde. Ze kleedde haar pop vlug uit, rolde het vuile nachtponnetje en het hemdje in elkaar en zette Goudhaartje in het bad.

Goudhaartje had gauw genoeg van het bad en Rietje ook, want och, als het geen echt water is, en je hebt geen zeep ook, en je moet je alles maar verbeelden, - dan is het eigenlijk zoo aardig niet.

Ze trok een wollen dekentje uit het

poppewiegje, wikkelde Goudhaartje er goed in, dat ze geen kou zou vatten, deed toen over alles nog een lakentje en maakte boven en onder een mooien strik van roode wol.

Nu leek Goudhaartje een aardig bakerkindje en Rie nam haar op den arm en legde haar plat op de bank in den tuin. Daar liet ze haar een poos liggen. Haar buurtje Jetje stond niet voor het raam, en moeder Rie had het al zoo druk gehad met de kleine, dat ze nu liever eens ging touwtjespringen.

Toen ze na een kwartier eens kijken kwam of haar kindje nog sliep, lag het niet meer op de bank.

Rie liet het springtouw uit de hand vallen van den schrik, de klossen klapperden op het kiezel. Rietje's hart klopte

van angst. Ze keek onder de bank. Lag haar lieveling op den harden grond? Wat zou ze zich bezeerd hebben, mogelijk bloedde haar hoofd wel! -

Maar Goudhaartje lag niet op den grond, een heel eind verder lag ze in het gras. Rie raapte haar gauw op. Pop was gelukkig niet dood; ze sloeg de oogen moe op, toen Rie haar voorzichtig optilde.

'Heb je je erg bezeerd?' vroeg Rie. Goudhaartje zei niet veel, zeker was ze te erg geschrikt.

Rie schudde ernstig het hoofd. Hoe was Pop toch van de bank gekomen? Zou ze er haar misschien met touwtjespringen hebben afgeslingerd? Rie kon het haast niet denken. Goudhaartje was zeker lastig geweest en niet stil blijven liggen. Rie dreigde de pop met den

vinger, nooit van haar leven mocht ze weer zoo iets doen; haar lieve moeder zoo aan het schrikken te maken! Maar toen Goudhaartje een lipje zette, en op het punt was in huilen uit te barsten, troostte het goede moedertje haar maar weer, kuste haar, en zei, dat alles weer over was.

Toen ging ze zelf bij Sientje wat water vragen voor den schrik, en ook omdat ze zoo'n dorst had.

Jannetje op bezoek bij Goudhaartje.

Jannetje op bezoek bij Goudhaartje.

's Middags was Jetje naar beneden gekomen om de mooie pop te zien. Ze had haar eigen kindje, Jannetje, meegebracht.

Jannetje was een hansworst met een sprekend gezicht. Hij had een bochel op zijn rug en een vóór op zijn borst, maar Jetje hield toch heel veel van hem, en ze kon niet goed lijden, dat iemand haar Jannetje uitlachte.

'We kunnen nu heel goed vader-en-moedertje spelen,' zei Jetje, toen ze Goud-

haartje langen tijd bewonderd had. ‘Dan is Jannetje vader en Goudhaartje moeder.’

Rie zei daar niet veel op. Ze had liever een anderen vader bij moedertje Goudhaar gehad.

‘Goudhaartje is een bakerkind, en die zijn haast nooit moeders,’ zei Rie eindelijk. ‘Ik weet wat beters. I k ben de moeder en Goudhaartje is mijn dochtertje, en ze is erg ziek, en Jannetje is de dokter, die haar beter maakt.’

‘En i k dan?’ vroeg Jetje teleurgesteld, - ‘ben ik niets?’

‘Ja, jij praat voor Jannetje.’

Maar dat vond Jetje niet aardig.

Rie gaf Goudhaartje een kus en lachte eens tegen haar; ze zou boos op Jetje geworden zijn, als Goudhaartje haar niet vriendelijk toegelachen had. Want Jetje

wou nooit wat z i j wou, en dat vond ze niet aardig.

‘Willen we dan maar alleen spelen, dat wij de moeders zijn, en dat je bij me op visite bent met je kindje?’

En, bang dat Jetje daar weer iets tegen zou hebben: ‘Dag lief Mevrouwtje, zie ik u weer eens met uw Jannetje? 't Is heel lief, dat u eens komt!’

Jetje zette een heel deftig gezicht, en wou ook antwoorden, maar ze bedacht, dat ze op visite kwam, en daarom vloog ze eerst naar de gang, om haar grooten stroohoed te halen. Een dame gaat toch nooit zonder hoed wandelen. Toen ze terugkwam, met den breeden ja-ja-hoed op het zwarte krullende haar en het heel klein getrokken mondje, zag ze er ook echt damesachtig uit.

‘En hoe vaart *u*, Mevrouw?’ zei ze, of er niets gebeurd was. ‘Hebt u ook een kindje?’

Rie liet haar Goudhaartje zien, maar onder het drukke spreken hield ze haar bij ongeluk onderstboven. Zelf merkte ze het niet. ‘Ziet u eens, wat een mooi lang haar ze al heeft,’ en toen hield ze, zonder het zelf te weten, de beentjes op, die nog altijd in het wollen dekentje gepakt zaten.

Jetje lachte er om, en nu legde Rie met een schrik haar kindje recht.

‘Ziet u,’ zei ze, terwijl ze even het voorhoofd fronste, omdat Jetje nog lachen bleef, wat heel onbeleefd is, als je ergens op visite bent, ‘ziet u, de ooievaar heeft haar pas gebracht. Ik wist er niets van, ik was aan het wandelen, en toen ik thuis

kwam, zat ze op de stoep. Maar ze had niets aan, en ik had ook geen kleertjes. Ze kon best nog een tijdje in dat dekentje blijven.'

'Welzeker, 't is heel warm zoo,' knikte Jetje; 'is ze anders nogal lief, schreeuwt ze niet dikwijls? Mijn Jannetje huilde indertijd den heelen dag. En als ik niet gauw kwam om hem te helpen, dan sloeg hij met zijn vuist op de tafel, dat de kopjes rinkelden.'

'O neen, mijn kindje is heel zoet. Alleen toen ze tandjes kreeg, was ze een beetje lastig.'

'O, heeft ze al tandjes?'

'Ja, Mevrouw, zes. - Ze is ook al een beetje oud. Toen het gisteren geweest is, toen nog eens gisteren, toen is ze geboren.'

Het was een heele uitrekening, mevrouw Rie was niet erg duidelijk.

Moedertje Jet trok een heel wijs gezichtje, toen ze naging, wanneer dat wel geweest kon zijn. Eindelijk knikte ze, of ze het heel goed begrepen had.

‘O, overmorgen,’ zei ze.

Maar Rietje schudde het hoofd. ‘Neen, overgisteren!’

En op dien dag bleef Goudhaartje's geboorte vastgesteld.

‘Ik heb het nogal erg druk,’ zei Rie na een poosje. ‘Het is waschdag. Zou u me even willen helpen om het vuile goed uit te zoeken?’

De mevrouw, die te visite was, wilde niets liever. Ze verbood Jannetje, die op het tuinpad met kiezel speelde. Hij maakte zijn buisje zoo morsig met dat zand.

Toen ze meeging met Rie, en even omkeek, deed Jannetje het weer. Het was heel ondeugend van hem, vooral omdat hij het achter moeders rug deed. Het is zoo naar als je je kinderen niet vertrouwen kunt.

Jetje was er dan ook heel boos om. Ze gaf hem een flinken tik op zijn zwart fluweelen broekje. Jannetje schrok er zóó van, dat hij voorover met zijn neus in het zand viel, en nog langen tijd daarna zoo liggen bleef.

'Hij kan wel een neusbloeding krijgen,' zei Rie, terwijl ze het geribde waschbord in de kleine tobbe zette.

Jetje deed een kluitje groene zeep op het jakje terwijl ze hoofdschuddend naar de chocoladevlek keek; wat had die Goudhaartje haar goed toegemaakt! Ze was

nog lang niet goed op haar zoontje, en zei, dat het haar volstrekt niet schelen kon, al kreeg hij tien neusbloedingen, als hij maar zorgde, dat hij nooit weer zoo stout was.

De dametjes hadden het werkelijk druk. Ze waschten met echt water, haar schortjes kwamen vol spatten en haar jurkjes werden ook drijfnat; maar daar letten ze niet op. Ze klaagden maar over de poppekinderen, die hun goed zoo bedierven, en dat het zoo'n zorg was voor een moeder, om de kleintjes altijd knap en schoon te houden.

Ze moesten wel zes keer schoon water hebben, zoo vuil was het goed, en den zesden keer fluisterde Rie Jetje in het oor, dat ze nu maar geen ander water meer vragen moesten; ze was bang, dat Sientje dan boos zou worden. Sina had

nu al net gekeken, of ze het voor de zevende maal niet geven zou.

‘Is jullie Betje ook wel eens zoo?’ vroeg Rie zacht.

Jetje knikte geheimzinnig. ‘Ik moet 's morgens wat lang met losse veters loopen, en ik mag nooit met natte schoenen op de kachelplaat trappen, als die pas geschuurd is. - Op een keer was ze kwaad! Ik zat met Jannetje op mijn schoot en we keken in den inktpot. Het was net of er een spiegeltje in zat. We konden er onze gezichten wat goed in zien. Opeens stak Jannetje zijn hand in den inkt. Zijn halve armpje ging ook mee. Het zag zoo zwart en het rook zoo naar, ik was er vies van. Eerst veegde ik het wat aan het tafelkleed af, en toen ging ik naar de keuken om het aan den handdoek af

te drogen. Maar bij ongeluk nam ik Betje's boezelaar.

‘Ze was zoo boos, en Maatje ook; en de inkt stond niet eens zoo leelijk op het tafelkleed, er zijn allemaal kleuren in, en bloemen, en van die zwarte dingen.’

‘Van die zwarte fraguren?’ vroeg Rie, die f i g u r e n bedoelde, maar Jetje kende dat woord niet goed en trok de schouders op.

‘Ja, dat heeten fraguren, zulke dingen,’ zei Rie en Jet knikte: ‘O!’ en ze vond Rie heel knap, dat ze zulke moeielijke woorden kende.

Toen de poppewasch op de bleek lag, keerden de moedertjes weer tot haar kinderen terug.

Jannetje lag nog in dezelfde ongelukkige houding in het zand, zijn moeder kreeg

medelijden met hem. Ze nam hem op en wou hem een kus geven, maar Jannetje moest eerst even zijn zakdoek gebruiken, en omdat hij dien niet bij zich had, leende zij hem den haren en hielp hem. Zoo, nu was hij weer netjes, nu gaf ze hem een flinken zoen, en nu moest hij maar goed zijn best doen, en haar nooit weer bedroefd maken.

Jannetje beloofde het en toen mocht hij wat met Goudhaartje spelen.

'Kent ze al een beetje Fransch?' vroeg Jetje.

'Neen,' zei Rie en toen, terwijl ze de lipjes spitste en een heel klein, goedig mondje trok: 'Ze is ook nog zoo jong.'

'Jannetje wel,' zei Jetje. 'Kom eens hier, Jannetje.'

En toen moest hij zeggen, wat 'de

vader' en 'de moeder' in het Fransch was en 'ja' en 'neen'.

Hij vergiste zich wel eens, maar omdat Jetje zelf dat niet merkte, en Rie heelemaal geen Fransch verstond, kwam het er niet erg op aan.

'Wie heeft het hem geleerd?' vroeg Rie belangstellend.

'Mijn groote broer!' zei Jetje trotsch. 'Jaap is al acht jaar. Hij zit in de vierde klas, en hij kent het heele Fransch al!'

Rie kon geen woorden vinden om Jaap te prijzen. Ze beet zich op de onderlip, zoodat een rijtje helderwitte melktanden onder het warmroode lipje te voorschijn kwam. En met groote oogen luisterde ze naar alle wonderen, die Jetje van Jaap vertelde.

'Zou hij Goudhaartje ook Fransch willen leeren?' vroeg ze bedeesd.

Jetje trok bedenkelijk de schouders op. ‘Hij houdt niet erg veel van poppen,’ zei ze, ‘en bakerkindertjes vindt hij zoo kinderachtig, daar wil hij heelemaal niet tegen spreken.’

Rie sprak er niet meer over; maar toen Jetje met haar geleerden hansworst weg was, troostte ze het arme Goudhaartje, dat nog zoo jong en zoo klein was, en nog geen Fransch leeren mocht.

‘Je moet maar goed groeien, hoor hartje, en heel zoet zijn, dan krijg je een jurkje en een boezelaar, en dan mag je ook Fransche les hebben, hoor, net als Jannetje.’

Pop zal wel blij geweest zijn, ze stak Rie haar wang toe om zich te laten kussen, en toen bleef ze tevreden op Rietje's schoot liggen. Zeker zou ze in een diepen,

gezonden slaap zijn gevallen, als niet plotseling haar moedertje op was gesprongen, haar van haar schoot op den grond had laten vallen, en hard naar binnen was geloopen.

Twee verlaten kinderen en drie ongelukken.

Twee verlaten kinderen en drie ongelukken.

Goudhaartje lag alleen in den tuin, met haar wang op de scherpe steentjes en haar neus in een glasscherf.

Ze schreide. Ze had zoo'n pijn, zoo'n erge pijn, en ze was zoo ingebakerd, dat ze zich niet verroeren kon.

Waarom was haar moedertje zoo opeens weggeloopen, waarom had ze haar lieveling op den grond laten vallen zonder verder naar haar om te zien?

Begreep ze dan niet dat het zeer doet, als je met je neus in glas valt, en nog wel met een wassen neus, die zoo zacht en teer is en zoo zorgvuldig behandeld moet worden?

Eindelijk had het arme Goudhaartje geen tranen meer; ze snikte nog maar met kleine schokjes, maar zoo bitter bedroefd, dat Rie zeker wel medelijden met haar zou hebben gehad, als ze het maar had gehoord.

Maar Rie was naar haar slaapkamertje gevlogen.

Ze was opeens zoo geschrokken. Het was haar, of ze zich had hooren roepen, door een ander lief kindje, dat ziek was, en waarnaar ze in zoo langen tijd niet had omgezien.

‘Maatje, Maatje!’ riep het kindje met een heel zwak stemmetje.

Het was Liplapje. Och ja, Liplapje, die ze al sinds Goudhaartje's komst vergeten had.

Arm Liplapje! Ze herinnerde zich, dat ze twee dagen geleden het wollen dekentje onder haar had weggetrokken en het laken ook. Liplapje moest wel koud zijn geworden, en ze was nogal ziek!

In een wip stond ze in het kamertje. Wat zou die pop mager geworden zijn; ze had geen eten ook gehad in die dagen. Met een kloppend hart schoof Rie de wiegesprei weg....

Rietje's lippen begonnen te beven. Liplapje was weg. In een kuil van het lekkere, warme bedje lag Poes te slapen, die dikke, vette Minet, juist of het h a a r bed was, en ze keek niet op of om.

'Ga heen, Poes!' zei Rie; maar de kat bleef stil liggen.

Rie trappelde met haar voetjes op den grond. Ze nam het kussen uit de wieg en keek er onder, maar ze zag niets. Alleen viel er een massa zaagsel op het kleed.

Zeker had Liplapje gehuild. Rie zuchtte. Het was zoo slecht van haar, dat arme zieke popje te vergeten, en Poes wou maar niet weg. Ze gaf haar een duwtje met het kussen om haar wakker te maken; maar Minet bewoog alleen het puntje van haar staart en kronkelde dat even, ze scheen het wel aardig te vinden; toen sliep ze weer in.

Rie zocht in haar eigen ledekantje of Maatje de pop misschien daarin gelegd had. Maar dat was niet zoo. Toen keek ze in haar linnenkastje, en er op, en er onder, en in de la van de tafel, want

Liplapje was niet zoo heel groot, en in Maatje's stoven. Het hielp haar niet, Liplapje bleef weg.

Misschien onder haar bed; och, in zoo'n donkeren hoek een paar nachten te liggen, dat moest vreeselijk zijn! Mogelijk was er wel een spin over haar heen gekropen of een glazenmaker, met zijn nare, lange pooten. Rie griezelde er van. Ze ging op de knieën liggen en keek in alle hoekjes; er was geen spin of glazenmaker, maar Liplapje was er ook niet. Rietje werd ongeduldig. Ze zag rond. Daar lag nog altijd die nare kat op Liplapje's bedje.

'Ga toch heen, Poes, stoute Poes,' maar Minet bleef waar ze was, ook toen Rie haar een klein tikje op den rug gaf.

Nu viel Rietje wat in. Ze begon te

wiegen. Eerst gaf ze een duwtje aan de wieg, en toen nog een, en toen dat alles nog niet hielp, stootte ze er zoo hard tegen als ze maar kon. Poes begon toch onder dat alles een beetje onrustig te worden. Ze knipte met de oogen en schudde het hoofd, om te laten merken, dat haar dat gezeur leelijk verveelde. Maar daar was het Rietje juist om te doen. Met beide handjes stiet ze telkens de wieg van zich af, net alsof ze kinderen op den schommel opzette, en ze lachte hartelijk toen Poes opeens opsprong, den staart steil in de hoogte, en met zoo'n boos gezicht gaapte of ze zeggen wou, dat het nu uit moest zijn.

Maar weg ging ze nog niet, al zette ze ook een hoogen rug, omdat ze zoo onaangenaam in haar slaapje gestoord werd.

‘Dan nog maar harder!’ dacht Rie, ‘dan zal ze eindelijk wel weggaan.’ Poes klemde de nagels nog dieper in het blauwe beddetijk, ze zette zich schrap.

Nu was het geen spelletje meer. Rietje huilde van drift en ongeduld. ‘Daar!’ zei ze, en met een ruk gooide ze het wiegje om. Kussen en peluw en bed en wieg en Poes, - alles rolde holderdebolder over elkaar.

Maar wip! Poes was al op de been. Met een sprong vloog ze op Rie af, de nagels krasten in haar boezelaar. Rie week gillend achteruit, maar de kat liet niet los, en hing haar aan het schort waar ze ging.

Goed dat Sientje binnenkwam! Ze pakte Poes beet, gaf haar een klap en joeg haar de kamer uit.

Rie zag bleek, ze deed niets dan huilen. Sina nam haar op den schoot, gaf haar wat te drinken en troostte haar. Had Poes Rie zeer gedaan? - Ja, Minet had haar een krab op het bloote armpje gegeven.

Sientje wischte het bloed weg en bond een linnen lapje met koud water om den arm.

Rie vond Sientje nu heel aardig, omdat ze haar zoo goed hielp, en omdat ze de stoute Poes had weggejaagd.

Ze hield van Sientje, ze zou het haar niet meer zoo lastig maken, door haar zoo dikwijls wat te vragen. Maar dat zei ze niet. Ze gaf haar alleen een zoen en ging toen naar haar kamer om de wieg en het bedje op te rapen.

Wie stak daar tusschen de ijzeren spijlen van het ledekantje uit, en wie hief de armen smeekend naar Rietje op?

Liplapje, niemand anders dan het lieve kleine Liplapje, met haar gekwetst beentje.

Het arme kind! Zeker had ze heel onder in de wieg gelegen.

Rie haastte zich haar lieveling tusschen de tralies door te trekken. Maar die beweging, en zeker ook de blijdschap van het wederzien, werkten nadeelig op Liplapje, die meer dan ooit zemelde. Rie hing haar kindje zoolang met de beentjes in de lucht op den rand van de wieg, en veegde toen zorgvuldig met haar stoffer en blikje de zemelen op. Ze wist hoe boos Sientje telkens werd, als haar arme pop zemelen verloor. Dat was niet heel aardig van Sina, want Pop kon het toch niet helpen; ze zou ook liever gezonde beenen gehad hebben, net als Sientje, maar dat was nu eenmaal niet anders.

Toen Rie klaar was, nam ze de pop in haar schortje, liet het lapje van haar arm nog eens nat maken en ging naar den tuin.

Daar viel ze bijna over Goudhaartje, die nog altijd in dezelfde houding lag. Ze had zich niet k u n n e n oprichten, hoeveel moeite ze er ook voor gedaan had.

Rie schrok er van. Alweer een ongeluk! Ze raapte Goudhaartje op van den grond. Toen ze haar kleintje zag, schoten de tranen haar weer in de oogen. Met beide poppen in haar boezelaar liep ze naar binnen.

'Waar is Maatje?'

'Maatje is in de voorkamer.'

'O, Moesje, kijk eens!' En ze hield Goudhaartje op.

Het was ook erg. De glasscherf zat

haar nog dwars in den neus, en ze huilde niet eens.

Ma vroeg hoe het kwam, en Rie zei, dat ze het volstrekt niet wist.

‘Heb je haar ook op den grond laten vallen?’

Rietje trok de schouders op tot aan haar ooren toe. Toen kreeg ze een kleur. Ja, nu wist ze het opeens, ze was gauw naar Liplapje geloopen, omdat ze die zoo'n tijd vergeten had.

‘En toen heb je je andere kleintje maar op den grond laten vallen?’ vroeg Maatje. ‘O, dom moedertje, je bent nog geen twee kindertjes waard!’

Rie zei daar niet veel op. Ze keek angstig naar Mama, die een tornmesje uit den zak haalde, een heel fijn, spits mesje. Voorzichtig lichtte Mammie nu het

stukje glas uit Goudhaartje's neus. Rie keerde het hoofd om; ze kon er niet langer naar kijken.

Ze vond Goudhaartje erg groot en verstandig, dat ze niet huilde; Pop bloedde of zemelde ook niet. Ze had alleen de oogen dichtgedaan, van de pijn zeker en om zelf het scherpe mes niet te zien.

Toen Rietje weer opkeek, was het afgeloopen. Och, wat zat er een leelijk gaatje in Goudhaartje's neus!

‘Zal ik er ook een lapje met water omdoen?’ vroeg Rie, en ze wees met zekeren trots op het verband om haar arm.

Mama schudde beslist het hoofd; neen, dat zou Goudhaartje volstrekt geen goed doen.

Toen Rie 's avonds naar bed ging, speelde ze hospitaaltje. Een hospitaal is

een huis, waar zieke soldaten verpleegd worden. Nu waren Rietje en Goudhaartje en Liplapje wel geen soldaten, maar dat deed er niet toe. Haar kamertje was het hospitaal.

Goudhaartje moest alleen slapen in Liplapje's bedje. Liplapje's been was aangenaaid. Het was met watten opgevuld en Mama had er een stukje wit linnen omgenaaid. Liplapje zag er nu echt als een soldaat uit met haar verbonden been. Ze mocht bij Rietje slapen, wat Rie heel gezellig vond. Ze nam zich voor, volstrekt niet te woelen, omdat dit slecht voor Liplapje's been zou zijn.

Zelf ging ze in het hoekje liggen; dat deed ze het liefste, en ze geloofde ook, dat Liplapje graag vooraan lag. Even klom ze nog over haar zwart slaap-

kameraadje heen om Goudhaartje goedennacht te kussen. Die moest maar goed slapen en niet met de handjes aan haar neus komen, dat was heel slecht.

Rie geloofde vast, dat Goudhaartje den volgenden dag weer genezen zou zijn. Tevreden deed ze de gordijnen van het wiegje dicht, Goudhaartje mocht niet praten. En toen kroop ze zelf weer in bed, dicht bij Liplapje.

Heel even bleef ze nog met haar keuvelen. Liplapje wenschte Rie beterschap met haar arm, en Rie wenschte Liplapje beterschap met haar been, en toen vielen ze beiden in een diepen slaap.

Goudhaartje is een dame geworden.

Goudhaartje is een dame geworden.

Het is een heele tijd later. Rietje's arm is lang genezen, Liplapje's been is ook volkomen gezond, en ze kan het even goed gebruiken als vóór het ongeval met de haakpen. Alleen moet het verband er om blijven, maar dat hindert niet, want Liplapje draagt toch een broekje, waaraan Maatje een lange kant heeft genaaid, die tot over de knieën reikt, wat prachtig staat en meteen het verbandje bedekt.

Goudhaartje? - Wel, die is een heele dame geworden. Dat kind is zoo verbazend gegroeid! Ze heeft al lang de bakerkleeren uitgetrokken. Ze was al heel gauw zindelijk, en zoo verstandig! Ze kent al de versjes, die Marietje kent. En ze kan al wat letters ook lezen. Het heele woord p a a kan ze al spellen en lezen. Zoo'n letter, die op een pijp lijkt, heet p, en twee zwaantjes a a , en dat is samen p a a . Het lijkt makkelijk, maar als je het leeren moet, is het heel lastig. Rie heeft er dan ook veel moeite mee gehad, - om het Goudhaartje te leeren, meen ik. Zelf is ze al aan het woord h o e d . Dat is nog veel moeilijker, dat kunnen poppen nooit leeren, alleen echte kinderen.

Goudhaartje is goed in de kleeren gekomen, de heele poppenlinnenkast is er

vol van. Eerst heeft Rie zelf een jurkje voor haar genaaid. Maar dat was een beetje kort uitgevallen, en het zat niet zoo heel stevig in elkaar; zeker was het garen slecht, waarmee Rietje naaide.

Pop is er ten minste gauw uitgegroeid, en het jurkje was zoo getornd en versleten, dat er voor Liplapje ook niets meer van te maken was.

Op een mooien dag was Mammie aan het werk gegaan. Goudhaartje kon zoo niet langer blijven loopen.

De naaister was er ook dien dag om een manteltje voor Rie te maken, en die heeft op het eind meegeholpen.

Toen is er wat afgenaaid! Een heel stel ondergoed, samen tien stuks. Een flanelletje, een rood flanelletje, daarin alleen zag Pop er uit om te stelen, Rie vond

het eigenlijk zonde dat er wat over moest.

Dan een dun hemdje met kant, waar het flanel doorheen schemerde, en een paar sterke zwarte kousen, met dubbele knieën en hielen voor 't slijten. Nummer vier: een onderbroekje, nummer vijf: een dun, wit broekje. Daarin zag Goudhaartje er nu echt uit als een deftige dame, want aan de pijpjes zat een mooie strook en daarboven een tusschenzetsel met een rood lint er door geregen; Rie moest er telkens naar kijken, zoo mooi vond ze het.

Dan een lekker warm onderrokje, en een stofrok met een breede strook. De stofrok was van donkergrijs goed. Dat was makkelijk voor Goudhaartje, want nu werd de rok niet zoo vuil, als het eens stoof, en als er modder aan kwam

van de plassen op straat, kon ze die er ook uitschuieren.

Maar Rie ried haar toch aan om de rokken flink hoog op te nemen, want een modderrand staat leelijk, vooral voor een deftige dame.

Het achtste was een onderlijfje, het negende stuk een zak, en het tiende een zakdoek.

Dat was prettig voor Goudhaartje, dat ze nu zelf een zakdoek bij zich had, en voor Rie was het ook gelukkig. Nu hoefde ze Goudhaartje niet meer zoo dikwijls te helpen. En als Rie eens met iets bezig was, hoefde ze er niet telkens af te loopen, om naar Goudhaartje's neusje te zien, wat heel lastig is voor een moeder, vooral als ze twee kinderen heeft, en zelf verkouden is.

Ja, Goudhaartje's neusje! Dat was ongelukkig niet beter geworden. Pa had het wat gelijk gemaakt, maar er was toch een diepe voor in gebleven. Een litteeken, net als bij menschen, die zich erg snijden. Jetje's broertje, die zoo mooi Fransch sprak, zei, dat het een l i k t eeken heette; maar dat kon Marietje niet gelooven. Dat was dan zeker óók Fransch!

Het mooiste van alles waren Goudhaartje's jurken. Vooreerst een rood kinderjurkje met een wit boezelaar. Als ze dat aanhad, was ze een schoolkind. De andere was heel prachtig, een echte baljapon van rose zijde met zilveren kraaltjes.

Die mocht ze maar een enkel keertje dragen, op Zondag bij heel mooi weer, of als ze jarig was, maar dat gebeurde zoo zelden. Soms, als Rie goed had opgepast

en Maatje bijzonder tevreden was, dan mocht het wel eens v e r b e e l d e n , dat Goudhaartje jarig was en dan werd ze ook in die mooie kleeren gestoken.

Op zoo'n dag was Goudhaartje erg gelukkig en Rie, haar moedertje, ook.

Een zwemles, die leelijk afloopt.

Een zwemles, die leelijk afloopt.

Nu is het n i e t zoo'n dag.

Het regent akelig. Het plaatsje is heelemaal overstroomd van het water, dat uit de gootpijp bruist. En nog altijd gaat het voort met regenen. Allemaal rechte stralen, die veel leven maken als ze neerkomen. Het water spat op in den tuin, en er komen kleine putjes en gaatjes in de zwarte aarde tusschen de bloemen.

De kiezelsteenen zijn donker van al het nat; ze glimmen er van.

Rietje zit verdrietig voor de ramen. Er is geen denken aan dat ze in den tuin mag spelen. Ze zou wel graag willen, want ze geeft niets om den regen. Ze zou wel met bloote voeten in het water op het plaatsje willen plassen. Ze kan ook heel niet denken, dat kinderen daar ziek van kunnen worden.

Goudhaartje en Liplapje hebben ook geen plezier. Liplapje zit in den hoek, staan kan ze nog niet goed met haar beentje, maar Rie heeft haar in den hoek moeten zetten, omdat ze zoo dom en zoo stout was.

Ze wist niet eens wat twee en twee was. Nu, dat weet toch iedereen! Goudhaartje wist het wel; als Rie niet goed had opgepast, zou die het Liplapje zeker hebben voorgezegd.

‘Als ik je twee klappen geef en dan nog twee,’ had Rietje gevraagd, ‘hoeveel heb je er dan?’

Rie was wel een beetje streng dien dag, maar het regende ook zoo, en ze moest het toch zelf ook weten als Maatje het haar vroeg. En het was heel dom en onwillig van Liplapje, dat ze dan ten minste haar best niet deed om het uit te rekenen. Ze deed er heelemaal geen moeite voor. Nu, zoo zou ze het nooit leeren. Daarom liet Rietje haar dan ook bij zich komen. Ze nam het stoute kind over de knie.

‘Wat is twee en twee?’ vroeg ze kort en streng.

Het is bijna niet te gelooven, maar Liplapje bleef zwijgen. Ze perste de lippen heel dicht op elkaar, of ze niet van

plan was haar mond ooit open te doen.

‘Het spijt me,’ zei Rie nu, - ‘maar het moet wel!’

En toen gaf ze het koppige nest twee flinke klappen; ze dacht wel een beetje aan het zeere been en ze sloeg op een andere plek, maar het kwam toch goed aan, Rietje's hand werd er warm van. En dat was wel goed ook, want anders hielp het niet.

‘Dat is twee,’ zei Rie, toen Liplapje n o g geen geluid gaf. ‘Moet ik je nu ook nog vertellen, wat drie en wat vier is?’

Ja, dat moest ze, want Liplapje zei nog geen woord.

Maar nu was Rie ook zoo boos, dat ze niets meer van het stoute kind weten wou. Ze had haar in den hoek gezet, en niet meer naar haar omgezien.

Goudhaartje zat op haar schoot, en samen keken ze naar buiten.

Groote droppels hingen aan de fijne naaldjes van den ouden sparreboom. Goudhaartje scheen wel lust te hebben eens aan de takken te schudden en de droppels op haar hoofd te laten spatten, maar Rie vertelde haar, dat ze ten eerste niet naar buiten mocht, omdat het zulk weer was, en ten tweede vooral niet aan de takken mocht schudden, omdat ze dan licht braken.

Rie's Maatje was uit, Rie mocht niet mee, ook al om het slechte weer. Ze was heel blij toen er gescheld werd, ze meende dat haar Mama weer thuis kwam.

Met Goudhaartje op den arm liep ze naar de gang om te kijken. Maatje was het niet; het was haar neefje Wim.

Willem kwam een pakje brengen.

Hij was niet beleefd genoeg om naar Rietje's kleintjes te vragen. Maar Rie vertelde het ongevraagd. Ze kreeg Liplapje maar gauw uit den hoek, en liet haar heel stilletjes beloven, dat ze nooit meer zoo ondeugend zijn zou. Willem hoefde er niets van te weten.

'Ga je mee wat in den tuin?' vroeg Willem. Jongens zijn zoo raar, die geven niets om poppen.

'Neen, dat mag niet,' zei Rie.

'Och, kijk eens,' riep ze opeens, 'die lieve vogeltjes vliegen zoo hard. Zeker zijn ze bang voor den regen!'

'Het zijn zwaluwen,' zei Willem, 'ze zoeken een droog plekje.'

Rie's oogen begonnen te glinsteren. 'Zouden ze hier willen schuilen in de kamer, - hier is het droog.'

Wim haalde de schouders op. Hij wist het niet recht. Hij geloofde van niet.

Maar Rie liep snel naar de keuken. Sientje moest gauw het raam openschuiven, toe, heel gauw alsjeblieft.

‘Waarom?’ vroeg Sina, die het fornuis aan het poetsen was.

‘Och, die lieve smaluwtjes, die willen zoo graag in de kamer komen,’ vleide Rie, ‘en als het raam dicht is, dan kunnen ze er niet in.’

Sientje scheen het niet te willen gelooven. Maar ze veegde toch haar handen aan haar boezelaar af en ging mee.

‘Waar zijn die zwaluwen?’ vroeg ze.

‘Als ze maar eerst zien, dat het raam open is,’ zei Rie, ‘dan komen ze vanzelf. Maar nu weten ze het nog niet.’

Sientje lachte: ‘Je moet wat zout op

hun staart leggen, als ze op de vensterbank zitten, dan kunnen ze niet weg.'

Had ze het maar niet gezegd! Want nu moest ze nog zout geven ook, en wat kruimels, om de vogels te lokken.

Rie en Wim gingen elk op een stoel voor het raam zitten, Rie met de beide kinders op haar schoot, en zoo zaten ze met hun viertjes te wachten, maar de zwaluwen kwamen niet.

Het zout werd warm in hun handjes, en het lange zitten verveelde hen. Geen enkele vogel vloog zelfs voorbij.

'Het is een moeilijk werk, zwaluwen vangen,' zei Willem met een gezicht, of hij het vaak gedaan had.

'Och, laten we ze ook maar niet vangen,' zei Rie, en ze liet het zout op het plaatsje vallen. 'Daarom komen ze

misschien juist niet, omdat ze het begrijpen.’

Maar Willem gaf de hoop nog niet op. Toen ze een tijdlang doodstil gezeten hadden, zei hij opeens: ‘Zie je wel, dat het droog is geworden? Kijk, nu vliegen de vogels weer uit!’

En jawel, daar kwamen ze de een na den ander voor den dag.

‘Zouden ze nu niet meer komen?’ vroeg Rie, en ze was er een beetje blij om, want zoo heel lang stilzitten is niet prettig, en daar konden Goudhaartje en Liplapje ook niet goed tegen.

‘Neen,’ zei Willem beslist. ‘Nu komen ze zeker niet. - 't Is wel jammer, dat het nu net droog wordt, ik had er anders vast een gevangen!’

‘Kijk toch eens wat een water,’ en Rie

wees Willem op het overstroomde plaatsje.

‘Heb je ook een hengel?’ vroeg Willem weer.

Ja, een klein zweepje, dat had ze wel.

Nu was Willem klaar. Sientje had een haarspeld, die Willem krom boog. Dat was een haak.

Nu konden ze naar hartelust hengelen.

‘Eigenlijk moesten er visschen in zwemmen,’ vond Willem. Rie gaf het toe, maar ze kon hem niet helpen.

‘We konden net zoo goed zwembadje spelen,’ zei Wim, na een poosje. ‘Hing er maar iemand aan den hengel!’

Rie vroeg, wat dat voor een spelletje was, en hij vertelde haar, dat de jongens op de zwemschool ook aan een hengel hingen en zoo leerden zwemmen.

‘Heb je geen pop?’ vroeg hij.

Rie had twee poppen, maar dat waren meisjes, en die vond Willem ongeschikt.

‘Zouden ze toch maar niet kunnen?’ vroeg Rie bedeesd.

‘Nu, kleed ze dan maar uit,’ zei Willem, ‘vooruit maar!’

Rie koos Goudhaartje uit voor de zwemoefeningen.

‘Mag ze haar kousen aanhouden?’

‘Neen, volstrekt niet,’ zei Wim weer, ‘alles uit.’

‘Haar hemdje toch wel, hè?’

‘Neen, ook niet!’

Maar dat wou Rie niet. Zonder hemd of flanelletje wou zij haar lieveling niet te water laten. ‘Dan maar niet,’ zei ze met een zucht.

‘Heb je geen zwembroekje?’ vroeg Wim, die medelijden met haar kreeg.

Neen, dat had ze niet.

Nu, dat was minder. Willem kon er wel een maken, als hij maar een schaar had. Nu knipte hij met Rie's goedvinden de pijpen van het onderbroekje af. Rie zei, dat het er niet op aankwam, omdat Goudhaartje toch nóg een broekje had.

Goudhaartje zag er wel een beetje vreemd uit in haar zwempak; ook scheen ze niet heel veel zin in een bad te hebben. Willem lette er niet op. Rie merkte het wel, maar ze zei, dat het goed voor Goudhaartje was, en dat ze een flinke, groote meid zijn moest, en dat ze vooral niet mocht tegenspartelen, als oom Willem haar aan den hengel deed.

Goudhaartje spartelde niet tegen. Willem haakte haar met een ernstig gezicht vast. Het kleine ding schreeuwde niet eens,

toen hij een pruikje haren mee aan den haak sloeg.

‘O, kijk,’ zei Rie bezorgd, ‘dat mooie haar!’

‘Och, die vervelende haren, kon je die maar afknippen! - Ja, als ze die niet had, dan zou het mooi zijn, dan was ze net een jongen!’

‘Maar dat mag niet,’ zei Rie, ‘het is echt haar.’

Willem lachte haar uit. Echt haar, dat kon niet, zei hij.

Rie werd er boos om. Ja, zéker was het echt haar, Mammie had het zelf gezegd, en de Mevrouw van boven ook. En wat Mammie zei, was zoo.

‘Nu, als het e c h t is, dan kun je het gerust afknippen, dan groeit het ook weer aan!’

Rietje aarzelde. ‘Groeit het dan weer aan?’ vroeg ze.

‘Ja, natuurlijk! Als het ten minste echt is, anders niet.’

Het was een lastig geval! Als Rie het niet dorst toelaten, zou Willem ook niet gelooven dat Goudhaartje's haren werkelijk echt waren. En het moest toch ook wel zoo zijn, wat Willem zei: dat ze weer aangroeiden. Welzeker, ze geloofde zelfs, dat het al een heel eind langer geworden was, sinds ze Goudhaartje gekregen had.

Maar nog dorst ze niet goed. Zou Maatje er niet boos om zijn? - Rie droeg zelf ook kort haar. Maatje had het laten afknippen. Nu, dan zou Mama het ook wel goedvinden dat z i j het Pops haar deden.

Rie stond op en bracht het schaartje uit Mama's werkmand.

Willem maakte zijn toilet in orde; hij wou als kapper netjes voor den dag komen. Daarom stroopte hij zijn mouwen zoo ver mogelijk op, kreeg twee kammen uit de waschtafel en stak die links en rechts in zijn haar.

Rie moest alle scharen bij elkaar zoeken, die ze maar vinden kon en hem die brengen, want aan één had hij onmogelijk genoeg. Hoe langer ze waren, hoe beter het was, - kappers gebruikten ook zulke lange.

Rie deed haar best en Willem verzocht Goudhaartje beleefd plaats te nemen. Ze was wat klein, toen ze op een stoel zat, haar haren hingen onder de leuning. Maar toen de kapper drie voetkussens

op den stoel had gelegd, ging het beter.

‘Doe haar toch zoolang wat om,’ vroeg Rie, ‘ze zal het zoo koud krijgen in haar zwembroekje.’

Willem zei, dat hij nu een witten kapmantel hebben moest, maar die was niet bij de hand. Gelukkig wisten ze zich te behelpen. Ze namen een rokje van Goudhaartje en bonden haar dat om den hals. Mooier kon het al haast niet.

Goudhaartje zat met een angstig gezicht op haar hoogen zetel. Ze dorst Willem bijna niet aanzien. Die zag er dan ook erg gevaarlijk uit. Alle scharen, die Rie hem gegeven had - en dat waren er, klein en groot, een stuk of zes - had hij aan een touw schuin over zijn borst hangen, en waar hij ging, daar bengelden de scharen. Dan was Goudhaartje nog

erg bang, dat ze door een grooten kam verpletterd zou worden, want de kammen wilden in Wims kort haar niet blijven zitten, ze vielen er telkens uit.

Ze was blij, toen Wim er haar eindelijk een op den schoot legde, den anderen moest hij natuurlijk gebruiken bij het knippen. Zoodra hij zich omkeerde, liet ze den kam van haar schoot glijden, zoo stil, dat Wim er niets van hoorde.

Knip, knip! ging de schaar in de hand van den kapper. Goudhaartje sidderde. Het waren nog maar looze knippen, in de lucht. Rie knikte haar kindje vriendelijk toe. Het zou zoo erg niet zijn, het deed geen pijn, als ze maar stilzat. Zelf hield ze Goudhaartje om het middel vast.

Willem kamde het haar uit, lang zoo zacht niet, als Rie het gewoon was, dat

kon ze aan het pijnlijke snoetje van de kleine wel zien. Soms rukte hij haar bijna bij de haren van haar stoel af. Goudhaartje verzocht hem dan ook vriendelijk een beetje zachtzinniger te zijn.

Willem hield de mooie blonde haren met den kam in de hoogte, en - knip! daar vielen werkelijk de eerste lokken.

Rie schrok er van. Ja, nu het echt gebeurd was, nu schrok ze. - Goudhaartje zag er opeens zoo raar uit, en het was zoo'n treurig gezicht, dat zachte blonde krulhaar op het kleed! De tranen sprongen haar in de oogen.

‘Och, doe het maar niet!’ snikte ze. ‘Goudhaartje ziet er zoo leelijk uit!’

‘Natuurlijk, - als het haar er half is! Neen, nu moet ik er mee voortgaan, zóó is ze een mormeltje.’

Rie voelde wel, dat hij gelijk had, maar het was toch niet aardig, te zeggen, dat Goudhaartje een mormeltje was. Haar lippen beefden. ‘Knip dan maar alles af,’ zei ze gelaten. En dapper bleef ze toezien hoe de eene krul na de andere haar lieveling van de schouders viel.

Och, wat was ze leelijk geworden, dat arme kleine Goudhaartje! In kleine stoppels stond het haar op haar hoofd, net blonde kwastjes.

Rie had wel kunnen huilen, maar ze moest zich voor Willem en voor Goudhaartje goedhouden.

‘Hoe vindt je haar nu?’ vroeg ze met een kloppend hart aan Willem, die de pop met een borstel flink afschuierde.

‘Och, heel goed!’ zei Willem onverschillig. ‘Zie je, ze is nu een jongen, en

voor een jongen komt het er niet zoo erg op aan, of zijn haar wel netjes zit!'

Dat troostte Rie een beetje, en ze werd wat vroolijker, toen Willem Goudhaartje den kapmantel deftig afnam, en haar met een diepe buiging beduidde, dat alles was afgeloopen.

Rie lachte nu werkelijk om Goudhaartje, met haar zwembroek en haar jongenskopje. Ze zat nog altijd aan den hengel vast. Zonder tijd te verliezen, liet Wim haar uit het raam naar beneden zakken in de plas. Rie stond er met groote oogen naar te kijken.

'Ze is niets bang,' zei Willem tevreden. Rie was trotsch op haar kind. Ze ging met haar knieën op den grond liggen, om Liplapje beter te laten zien.

Neen, Goudhaartje was niet bang. Met

de armen naar voren ging ze te water, en vroolijk danste ze op armen en beenen in het water rond. Ze luisterde wel niet goed naar wat Willem zei, maar dat doet niemand, die voor het eerst aan den hengel is, dus nam hij het haar niet zoo erg kwalijk. Je wordt altijd een beetje doof, omdat er zooveel water in je ooren komt, en al hoor je ook, wat je gezegd wordt, dan kan je het soms toch niet doen, omdat het zoo moeilijk is.

Vooral haar beenen wou Pop maar niet intrekken. Dan kon ze nooit zwemmen leeren, als ze dat niet deed.

Rie bekende nu, dat Goudhaartje altijd een beetje stram in de knieën was. Ze kon ze nooit goed buigen of optrekken.

'Ze heeft zeker rheumatiek,' meende Willem, en Rie dacht het ook wel.

Goudhaartje was buitengewoon tierig. Als Wim den hengel maar even bewoog, sprong en danste ze al op en neer, dat het een lust was. Ze scheen er zelf veel schik in te hebben.

Dikwijls ging ze voorover, met haar hoofd naar beneden, maar Willem paste zooveel mogelijk op, want het bassin was niet zoo heel diep, en ze kon zich licht bezeeren.

'Nu moet ze er uit,' zei Wim na een poosje, 'ze is er een kwartier in geweest.'

'Hè, nog even!' vleide Rie, 'laat *ik* haar nu eens vasthouden.'

'Nu, dan nog een oogenblikje, maar het is heel verkeerd, zoo lang in het water te blijven, als je er voor het eerst in bent.'

Rie luisterde niet. Ze liet de pop naar hartelust buitelen en springen.

Arme Pop! - Had Rie het maar geweten, hoe naar ze het vond. Ze was zoo bang voor het water, en ze bezeerde zich telkens zoo aan die harde steenen van het plaatsje. Ze voelde zich zoo slapjes en flauw worden, ze kon niet eens meer roepen.

En ze hoorde haar moedertje maar lachen en haar oom Willem ook. Och, wisten ze maar, dat ze zoo'n pijn had, dan zouden ze zeker zoo wreed niet zijn!

'Wat ziet ze bleek!' riep Rie opeens.

'Ja, ze blijft er ook veel te lang in,' zei Willem. 'Ik heb al gezegd, dat het slecht voor haar was.'

Met een ruk trok Rie den hengel op. Ze wou haar kindje gauw van den hengel

afnemen. Maar - vóór ze haar grijpen kon, was Goudhaartje van den haak afgeraakt en naar beneden gestort.

Rie gilde van schrik. Ze zag naar omlaag. Eerst kon ze niets zien door haar tranen; maar Willem wees haar op iets wits, dat uit het water opbolde. Het kon niet anders dan Goudhaartje's zwembroekje zijn. Verder was er van het arme kind niets te zien.

‘Ze is verdronken!’ zei Rie, en opeens barstte ze in snikken uit.

Goudhaartje in den oven.

Goudhaartje in den oven.

Willem troostte haar, maar dat hielp niet. Hij probeerde Goudhaartje met den haak weer op te pikken. Hij kon haar niet te pakken krijgen, en toen hij haar eenmaal had, viel ze weer neer.

‘Wil ik vragen, of Sientje komt?’ vroeg hij. Maar Rie schudde het hoofd. Sientje zou zoo boos zijn. Rie begreep, dat ze heel ondeugend geweest was. En ze had Maatje nogal vast beloofd zoet te zijn! Neen, aan Sientje moest hij maar niets vragen.

‘Weet je wat,’ zei Willem beslist, ‘ik ga haar zelf halen.’

Rie hield een oogenblik op met huilen. ‘Maar je kousen en laarzen zullen zoo nat worden,’ zei ze.

‘Ik zal ze uittrekken,’ zei Willem. Hij voelde wel, dat hijzelf ook veel schuld had aan het verongelukken van het arme Goudhaartje, en hij wilde zijn nichtje niet in den steek laten.

Eén, twee, drie, daar lagen zijn laarzen al op den grond. Hij had van die heerlijke laarzen met stiftjes. Rie zou ze ook graag zoo hebben, maar ze werden alleen maar door jongens gedragen.

De kousen waren ook gauw uit. Op de teenen liepen ze nu de gang door om de plaatsdeur open te maken. Dat ging nog zoo makkelijk niet, want de

knip zat heel hoog. Ze moesten er op een stoel bijklimmen.

Rie's hart klopte, omdat ze zoo ongehoorzaam was, maar ze kon toch die arme Goudhaartje zoo maar niet laten verdrinken!

Pats, daar sprong de knip weg. Wim viel bijna van zijn stoel. - Nu de deur open, en daar stonden ze voor het overstroomde plaatsje. Het leek nu zoo'n breed water, het zag er erg gevaarlijk uit.

‘Durf je?’ vroeg Rie met een heesch stemmetje.

Ja, hij dorst. Daar stond hij er al middenin, en plons, plons! waadde hij er door. Bij een arm trok hij Goudhaartje op.

Rie had haar wel tegemoet willen vliegen. Leefde ze nog? Kon ze haar oogen nog open- en dichtdoen? Hoe zag ze er uit?

Willem wrong haar uit, want ze droop waar ze ging.

‘Ze heeft veel water ingekregen,’ zei Willem eigenwijs.

‘Kom nu maar!’ smeekte Rietje, ‘anders hoort Sientje ons nog.’

Willem kwam ook, maar tegen zijn zin. Hij had nog wel wat op het plaatsje willen blijven.

Hij deed de plaatsdeur weer dicht, schoof de knip er op, en bracht den stoel in de kamer.

‘Nu merkt niemand het,’ zei hij vergenoegd.

Rie was met de pop onder haar boezelaar stil naar binnen geslopen. Daar nam ze een dekentje uit de wieg, wikkelde er haar druipnat kindje in, en nam haar toen op den schoot om haar goed te bekijken.

Rie werd er heelemaal stil van. Was dat haar lief, mooi dochtertje? Was dat haar Goudhaartje, die leelijke pop met dat vuile, onherkenbare gezicht zonder kleur, vol schrammen en deuken? Met dat vieze, losgeweekte pruikje en die korte, ongelijke bosjes haar? -

'Kijk eens!' zei ze, en haar stemmetje klonk dof en treurig, terwijl ze Willem de pop voorhield.

Willem liet den handdoek vallen, waarmee hij zijn been wou afdrogen. Dat was vreeselijk, zoo erg had hij het zich niet voorgesteld.

'Haar ééne handje is er ook af,' snikte Rietje.

'En daar een stukje van den pink, maar dat is zoo erg niet,' zei Willem.

'Als van jouw pink maar een stukje

af was, zou je het ook wel erg vinden!' Rie werd er boos om, dat hij het zoo licht opnam.

Opeens legde Willem den vinger op den mond. 'Hoor, daar komt Sientje,' zei hij.

Rie liet de pop in de wieg glijden en spreidde er het groene kleed over.

'Je bent zoete kinderen,' zei Sientje, en ze zette voor ieder een taartje op een schoteltje neer. 'Ik moet nu naar de voorkamer om glazen te lappen; nu maar goed oppassen, hoor!' En weg was ze.

Rietje zuchtte. Gelukkig, Sientje had niets gemerkt!

'Wat zal Maatje wel zeggen, als ze thuis komt!' zei ze.

'We moeten de pop droog zien te krijgen!' zei Willem.

‘Hoe?’ vroeg Rietje, wie alles goed was. ‘Op het fornuis?’

‘Neen, in den oven!’ Willem klapte in de handen. ‘Daar zal ze gauw droog zijn. En misschien krijgt ze dan weer een beetje kleur ook, als ze warm wordt!’

Nu ging het in optocht naar de keuken.

De oven stond open. Vooraan stond een schotel met een gebraden kip.

‘Zal ik haar achter in het hoekje duwen?’ vroeg Willem.

‘Zou ze niet verbranden?’ Rietje's stem klonk bedeesd. Ze dorst het bijna niet vragen, omdat Willem al zooveel moeite voor haar deed.

‘Och, welneen, die kip verbrandt toch ook niet!’

Wim werd ongeduldig; meisjes kunnen ook zulke domme dingen zeggen.

‘Nu, - er in, ja, of neen?’ vroeg Willem kort.

‘Ja - a,’ zei Marietje. Ze beefde. Het was of ze over Goudhaartje's leven beschikt had. En dat had ze ook gedaan, - zonder het zelf te weten.

Willem schoof nu de pop zoo ver mogelijk naar achteren, dat Sientje haar maar niet zien zou.

‘Au, au!’ Hij brandde zijn hand aan den rand van het warme fornuis.

‘Doet het erge pijn?’ vroeg Rie bezorgd.

Wim gaf geen antwoord. Hij beet zich op de lippen en kromp ineen. Rie deed uit haar melkkannetje wat melk op zijn zakdoek, en legde dien op de roode plek.

‘Hoe gaat het nu?’ vroeg ze.

‘O, weer beter!’ Wim lachte, of hij deed er ten minste moeite toe. Hij klaagde

niet graag, dat staat zoo kinderachtig voor een jongen. Maar hij nam toch afscheid. Hij dorst niet langer blijven. Hij was bang, dat hij misschien toch zou moeten huilen, en daarom ging hij maar gauw weg.

'Het is toch wel beter?' Rie wist niet goed, wat ze er van denken moest; maar hij stelde haar gerust.

'Beterschap met Goudhaartje,' zei hij nog. En toen ging hij heen.

Rie dacht er over, of Pop óók zoo'n pijn zou hebben als Willem; maar ze wist wel, dat poppen niet zooveel gevoel hebben als kinderen, en dat troostte haar.

Ze begon te hopen, dat de warmte Goudhaartje weer zou opknappen, en welgemoed vouwde ze de kleertjes op, bergde ze weg in het wiegje en zette dat op zijn

plaats. Nu ruimde ze ook den schuier en de kammen en scharen op. De kamer begon weer netjes te worden.

Alleen Goudhaartjes krullen lagen nog op den grond.

Rie zocht ze zorgvuldig op. Ze voelde haar hartje weer zwaar worden. - Och, het was toch zoo jammer van het mooie haar!

Kon ze alles maar weer ongedaan maken!

Maar dat was onmogelijk!

Een droevig einde.

Een droevig einde.

Toen Maatje thuis kwam, was de kamer weer aankant.

Rie zat met Liplapje op den schoot. Ze was erg stil.

‘Scheelt er wat aan?’ vroeg Mevrouw.

Maar Rie zei, dat haar niets scheelde.

Maatje dacht, dat Rie zich misschien in haar eentje verveeld had. ‘Na het eten gaan we samen wat wandelen,’ zei ze, om Rie te troosten. Toen ging ze de tafel dekken.

Pa kwam ook thuis en ze gingen eten. Sientje bracht de soep op.

‘Blijven de aardappels goed warm?’ vroeg Mevrouw.

‘O ja, het vuur brandt heerlijk!’ zei Sientje.

Rie was niets op haar gemak. Die arme pop zat daar nog maar altijd in den oven bij dat ‘heerlijke’ vuur.

De soepborden werden weggenomen. Sientje bracht de aardappels en de peren en - de kip.

‘Wat daar toch in dien oven wezen mag, weet ik niet,’ zei Sientje, - ‘maar het ruikt zoo naar!’

Rie schoof onrustig op haar stoel, haar lipjes trilden.

Daar gaf Sina in de keuken een schreeuw van schrik, en meteen stond ze in de

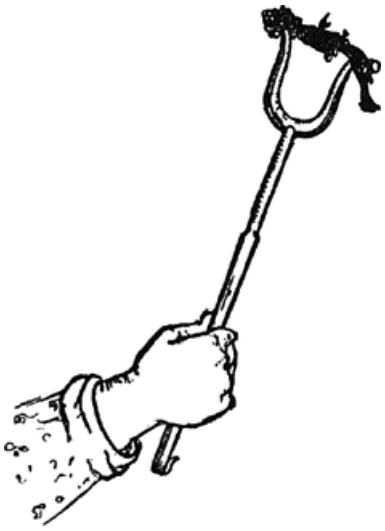

kamer met iets op een stalen vork gestoken, dat ze heel ver van zich afhield.

Maatje griezelde er van.

‘Wat is d a t ?’ vroeg Pa.

Het was het arme Goudhaartje, bruin geroosterd, en het kaalgeknipte wassen hoofdje bijna geheel weggesmolten.

Rie barstte in snikken uit.

Mijnheer zag Mevrouw aan en beiden keken ze naar Rietje. Mevrouw beduidde Sientje, dat ze de pop maar zoo gauw mogelijk weg moest doen.

Rie wou wel antwoorden, maar ze kon niet.

Eindelijk vertelde ze alles onder snikken en tranen.

Het was een heel treurige geschiedenis.

Rie kreeg geen straf, het was al erg

genoeg voor haar, dat ze haar mooiste pop verloren had.

Willem was door dat loopen in het water verkouden geworden. Op zijn hand was een groote blaar gekomen. Het duurde ruim een week, voor hij weer op straat mocht.

Rie heeft nooit een andere pop gekregen.

Ze heeft alleen Liplapje, op wie ze erg zuinig is.

Als Liplapje soms stout is, of zwemmen wil, laat ze haar Goudhaartje's mooie haren zien. Want die bewaart ze trouw, tot aandenken aan haar arme verongelukte lieveling.